

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v hlavním líčení konaném dne 16.2.2012 v Plzni v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Špety a přísedících Josefa Krejníka a MVDr. Ivana Lajoše **t a k t o :**

Obžalovaný

M. S.

narozený XXXXX v XXXXX, XXXXX, úředně hlášený na adrese XXXXX, okres XXXXX, naposledy se zdržující v XXXXX, XXXXX, okres XXXXX, t.č. ve vazbě ve Věznici XXXXX,

je v i n e n , ž e

I.

poté, co se v květnu 2011 rozhodl, že usmrtí poškozenou M. N., nar. XXXXX, se kterou společně bydlel v bytě číslo XXXXX na adrese XXXXX, XXXXX, a se kterou měl rozepře, neboť jí nepřispíval na nájem předem domluvenou částkou a poškozená ho o zaplacení opakovaně upomínala, a dále poté, co v červnu 2011 naplánoval již konkrétní způsob a místo jejího usmrcení tak, že poškozenou usmrtí ve shora uvedeném bytě nožem opatřeným dvoubřitou čepelí bajonetu, který měla poškozená uložený v pokoji, který obýval, neboť rozepře mezi nimi pokračovaly a poškozená M. N. po něm požadovala, aby se z důvodu neplacení nájmu odstěhoval, si ve svém pokoji přichystal nůž opatřený dvoubřitou čepelí z bajonetu o délce 18,7 cm, který si uschoval pod polštář, a když dne 6.7.2011 v dopoledních

hodinách zjistil, že mu poškozená M. N. již sbalila jeho věci a vyzvala ho k opuštění bytu, se krátce po 11.00 hodině vyzbrojen tímto nožem schoval v předsíni za závěs, kde na poškozenou, která se před ním zamkla ve svém pokoji, vyčkával, a když ze svého pokoje kolem 11.30 hodin vyšla, hledala ho a závěs odhrnula, se záměrem usmrtit poškozenou M. N., tuto uvedeným nožem opakovaně silou značné intenzity bodal do různých částí jejího těla a způsobil jí 5 bodných ran vpravo na krku, 5 bodných ran vlevo na krku, 1 bodnou ránu v okraji na pravém prsu, 2 bodné rány v oblasti levého prsu, 1 bodnou ránu pod levým prsem, 1 bodnou ránu ve střední čáře břicha, 1 bodnou ránu vlevo na břicho, 4 bodné rány vlevo na zádech, 1 bodnou ránu vpravo na zádech, 1 bodnou ránu a průbod pravé paže, 2 nábody na pravém rameni, 3 bodné rány na rozhraní horní a přední plochy pravého ramene, 1 bodnou ránu vpředu na pravém rameni, 1 řeznou ránu na zevní straně 5. prstu levé ruky, 1 řeznou ránu na základním článku 1. prstu levé ruky, 1 řeznou ránu v první meziprstní rýze a směrem na hřbet levé ruky a 1 řeznou ránu v první meziprstní rýze a směrem k 2. prstu levé ruky, čímž došlo k mnohočetnému poranění vnitřních pro život důležitých orgánů a krvácení zevně i do tělní dutiny a poškozená M. N. během krátké doby zemřela, když bezprostřední příčinou smrti byla krevní ztráta při mnohočetných bodných poraněních a nebylo ji možno zachovat při životě ani poskytnutím okamžité odborné lékařské péče a poté tělo poškozené odtáhl do pokoje, který obývala,

tohoto jednání se dopustil přesto, že byl rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 13.10.1995, č.j. 35 T 1/95-274 ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 26.1.1996, č.j. 11 To 69/95-296 uznán vinným ze spáchání trestného činu vraždy podle § 219 odst.1 tr.zákona a odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 11 roků, který vykonal dne 18.5.2007.

t e d y jiného úmyslně usmrtil po předchozím uvážení a čin spáchal opětovně a zvlášť surovým způsobem

II.

dne 6.7.2011 v bytě č. XXXXX na adrese XXXXX, XXXXX při manipulaci s tělem usmrčené poškozené M. N. odcizil z kapsy její blůzy platební kartu Visa Elektron číslo XXXXX znějící na jméno M. N., ke které našel v pokoji poškozené PIN a pomocí této karty z účtu poškozené číslo XXXXX vedeného u Československé obchodní banky a.s., Poštovní spořitelny uskutečnil v bankomatu umístěném v XXXXX, XXXXX, dne 6.7.2011 v 16.05 hodin pokus o výběr finanční hotovosti 1.500,- Kč, který se mu nezdařil, neboť zadal chybný PIN, dne 7.7. 2011 ve 14.27 hodin uskutečnil v témže bankomatu výběr finanční hotovosti 1.000,- Kč a dne 8.7.2011 v 09.17 hodin výběr finanční hotovosti 6.000,- Kč, a tyto peníze použil pro svoji potřebu

t e d y bez souhlasu oprávněného držitele sobě opatřil a přechovával nepřenositelnou platební kartu jiného identifikovatelnou podle jména a čísla,

dopustil se jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, že si přisvojí si cizí věc tím, že se jí zmocní a způsobil tak na cizím majetku škodu nikoli nepatrnou, jehož se dopustil v úmyslu trestný čin spáchat, avšak k jeho dokonání nedošlo,

prisvojil si cizí věc tím, že se jí zmocnil a způsobil tak na cizím majetku škodu nikoliv nepatrnou,

č í m ž s p á c h a l

I.

zvlášť závažný zločin vraždy podle § 140 odstavec 2, odstavec 3 písmeno h), i) trestního zákoníku,

II.

přečin neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku podle § 234 odstavec 1 trestního zákoníku,

pokračující přečin krádeže podle § 205 odstavec 1 písmeno a) trestního zákoníku dílem dokonaný a dílem nedokonaný ve stádiu pokusu dle § 21 odst.1 a § 205 odst.1 písm.a) tr.zákoníku a

o d s u z u j e s e

podle § 140 odst.3 tr.zákoníku za použití § 43 odst.1 tr.zákoníku a § 54 odst.1,3 tr.zákoníku k úhrnnému výjimečnému trestu odnětí svobody **na doživotí**.

Podle § 56 odst.2 písm.d) tr.zákoníku se pro výkon tohoto trestu zařazuje do věznice se **zvýšenou ostrahou**

Podle § 54 odst.4 tr.zákoníku se doba výkonu trestu ve věznici se zvýšenou ostrahou pro účely podmíněného propuštění do doby výkonu trestu **nezapočítává**.

O d ů v o d n ě n í

Z důkazů, které soud provedl v hlavním líčení bylo zjištěno, že obžalovaný M. S. byl rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 13.10.1995, č.j. 35 T 1/95-274 ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 26.1.1996, č.j. 11 To 69/95-296 uznán vinným ze spáchání trestného činu vraždy podle § 219 odst.1 tr.zákona, kterého se dopustil tím, že 13.8.1994 kolem 23.00 hod. na ulici U svobodáren č.1294, v Karviné-Novém Městě, v bytě S. W., nar. XXXXX, s nímž udržoval společnou domácnost, na něj v sexuálně motivované rozepři zaútočil tak, že těžce podnapilého S. W. nejméně pětkrát udeřil kladivem o hmotnosti 1,68 kg do temenně týlní krajiny hlavy, čímž mu způsobil zejména četné zlomeniny temenních kostí a zadních jam spodiny lební s trhlinami tvrdé pleny mozkové, zhmoždění struktur mozku a krevní výrony v plenách mozkových, takže S. W. po tomto útoku zemřel na následky zhmoždění mozku, mozečku a mozkového kmene, provázeného krvácením do komor mozkových. Obžalovanému byl podle § 219 odst.1 tr.zákona uložen trest odnětí svobody v trvání 11 let, pro jehož výkon byl podle § 39a odst.3 tr.zákona zařazen do věznice s ostrahou. Dále mu byla uložena podle § 228 odst.1 tr.řádu povinnost zaplatit Všeobecné zdravotní pojišťovně, okresní pojišťovně v Karviné škodu ve výši 196, - Kč. Obžalovaný začal tento trest odnětí svobody vykonávat 27.1.1996 se započítáním vazby od 14.8.1994. Usnesením Okresního soudu v Ostravě ze dne 2.12.2003, č.j. PP 362/2003-17, které nabylo

právní moci v tentýž den, byl obžalovaný M. S. podmíněně propuštěn ze shora citovaného výkonu trestu odnětí svobody a byla mu stanovena zkušební doba v trvání pěti roků. Ve zkušební době podmíněného propuštění byl obžalovaný odsouzen rozsudkem Okresního soudu ve Vsetíně ze dne 3.1.2005, č.j. 3 T 242/2004-156 pro trestný čin krádeže podle § 247 odst.1 písm.a,b) tr.zákona dílem dokonany a dílem nedokonany ve stádiu pokusu dle § 8 odst.1 k § 247 odst.1 písm.a,b) tr.zákona a pro trestný čin porušování domovní svobody podle § 238 odst.1,2 tr.zákona, a to podle § 238 odst.2 tr.zákona za použití § 35 odst.1 tr.zákona k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 10 měsíců, pro jehož výkon byl podle § 39a odst.2 písm.c) tr.zákona zařazen do věznice s ostrahou. Dále byl obžalovanému uložen podle § 57a odst.1 tr.zákona trest zákazu pobytu v obvodu působnosti Okresního soudu ve Vsetíně na tři roky a dále byla obžalovanému podle § 228 odst.1 tr.řádu stanovena povinnost k náhradě škody vůči třem poškozeným. Tento trest začal obžalovaný vykonávat 8.1.2005 se započítáním vazby od 4.11.2004. Tento trest vykonal dne 4.9.2005. Usnesením Okresního soudu v Ostravě ze dne 4.4.2005, č.j. 0 PP 362/2003-25 bylo rozhodnuto, že obžalovaný vykoná zbytek trestu odnětí svobody ve výměře 621 dnů z citovaného rozsudku Krajského soudu v Ostravě. Tento trest začal obžalovaný vykonávat 4.9.2005 a z jeho výkonu byl propuštěn 18.5.2007.

Dále bylo zjištěno, že v průběhu r. 2009 pobýval obžalovaný v Mariánských Lázních v městské nemocnici s úrazem paty. V průběhu této doby mu bylo nabídnuto zaměstnání a obžalovaný začal v průběhu r. 2009 pracovat brigádně u firmy Alfredus servis, s.r.o. se sídlem Praha 8, Sokolovská 1278/156 a to na pracovišti zmíněné nemocnice. Od 1.6.2010 byl zaměstnán jako stálý zaměstnanec. Na pracovišti ve zmíněné nemocnici se seznámil s poškozenou M. N., která zde taktéž pracovala. V tu dobu bydlel v Mariánských Lázních na ubytovně XXXXX. Poškozená M. N. mu v průběhu r. 2010 nabídla, aby bydlel v bytě, který měla pronajatý, jednalo se o byt č. 3 o velikosti 2+1 na adrese XXXXX, XXXXX. Poškozená M. N. tuto nabídku z toho důvodu, že se obžalovaný bude společně s ní podílet na úhradě nájmu a energií, což by pro ni bylo finančně výhodnější. Dohodli se, že obžalovaný bude platit polovinu nájmu, tedy 4.500,- Kč a dále se bude podílet na platbách za plyn a elektřinu. Obžalovaný platil poškozené pravidelně nájem do měsíce dubna 2011. Poté chtěl v práci skončit a odejít z Mariánských Lázní pryč. Od měsíce dubna 2011 také začal být v práci nespolehlivý, někdy do práce nepřišel a uvedl, že podá výpověď. Poškozené peníze nedával a podle svého vyjádření je raději utratil. Nakonec se rozhodl v práci zůstat a dohodl se s poškozenou v měsíci květnu 2011, že jí bude dál pravidelně platit přiměřenou částku na nájem. Obžalovaný toto však neplnil a začal se zabývat myšlenkou, že poškozenou usmrtí. Když mu v měsíci červnu 2011 stále připomínala, že jí musí zaplatit za nájem, což on neučinil, a poškozená jej chtěla z bytu vyhodit, začal plánovat její usmrcení. Koncem měsíce června 2011 naplánoval, že ji usmrtí nožem opatřením dvoubřitou čepelí bajonetu a délce 18.7 cm, který měla poškozená uložený v jeho pokoji a který si za tím účelem dal pod polštář. Obžalovaný zvažoval dvě varianty, první, že poškozenou zabije v lese, kam chodila na houby. Od tohoto plánu upustil z obavy, že by ho mohl někdo vidět. Proto zvolil druhou variantu a to tu, že poškozenou zabije v bytě. V prvním týdnu v měsíci červenci 2011 již pouze čekal na záminku, již se s poškozenou vůbec nebavil, ale ona pořád po něm chtěla, aby jí zaplatil dlužný nájem nebo aby z bytu odešel. Vše vyvrcholilo dne 6.7.2011 v dopoledních hodinách. Obžalovaný odešel do práce, kam se dostavil v 07.00 hod., ale zjistil, že na jeho místě byla nějaká brigádnice. Kolem 7,30 hod. se vrátil zpět do zmíněného bytu a zjistil, že mu poškozená sbalila věci. Po jeho příchodu odešla do svého pokoje, kde se zamkla. Okolo 10.00 hod. za ním přišla do jeho pokoje a ptala se ho, jestli už má sbalené a nachystané věci. Obžalovaný jí řekl, že se odstěhuje druhý den ráno, protože 6.7.2011 byl svátek. Poté

poškozená odešla opět do svého pokoje a zamkla se. Obžalovaný kolem 11.00 hod. dopil kávu a rozhodl se, že poškozenou usmrtí. Z pod polštáře vzal předmětný nůž, šel do předsíně a schoval se za závěs, který byl napravo za vstupními dveřmi do bytu. Zde čekal zhruba 30 minut, po této době poškozená vyšla ze svého pokoje a obžalovaný slyšel, jak šla do jeho pokoje a ptala se, jestli už má obžalovaný sbalené věci. Když tam obžalovaného neviděla, šla do kuchyňky, kde ho také neviděla. Přišla tedy k závěsu, který rozhrnula a obžalovaný se záměrem poškozenou usmrtit na tuto zaútočil předmětným nožem způsobem, který je popsán ve skutkové větě výroku tohoto rozsudku. Silou velké intenzity do poškozené opakovaně bodal a způsobil jí bodné a řezné rány, blíže specifikované opět ve skutkové větě výroku tohoto rozsudku, čímž došlo k mnohočetnému poranění vnitřních, pro život důležitých orgánů s krvácením zevně i do tělní dutiny. Poškozená během krátké doby zemřela na následky krevní ztráty a nebylo ji možno zachovat při životě ani při poskytnutí okamžité odborné lékařské péče. Obžalovaný posléze poškozenou odtáhl do jejího pokoje, kde ji chtěl dát na lůžko, ale vzhledem k tomu, že ji neuzvedl, ji nechal opřenou o postel. Vzhledem k tomu, že poškozená měla oblečení od krve, toto jí svlékl, taktéž sroloval koberec, který byl od krve a začal byt uklízet od stop krve. Vypral také svoje věci, které byly od krve. Během manipulace s tělem poškozené našel v její blůze platební kartu VISA Elektron č. XXXXX znějící na jméno poškozené a tuto jí odcizil. V pokoji poškozené a to ve skříňce nad postelí našel PIN k předmětné kartě. Poté odešel ven a již v odpoledních hodinách dne 6.7.2011 v 16.05 hod. se pokusil z účtu poškozené č. XXXXX vedeného u ČSOB, a.s., poštovní spořitelny, uskutečnit výběr částky 1.500,- Kč v bankomatu umístěném v XXXXX, XXXXX. Vzhledem k tomu, že zadal chybný PIN, výběr se mu nezdařil. Dne 7.7.2011 ve 14.27 hod. již vybral finanční hotovost ve výši 1.000,- Kč a dne 8.7.2011 v 09.17 hod. provedl výběr v hotovosti ve výši 6.000,- Kč. Tyto peníze použil pro svoji potřebu, především na nákup jídla a alkoholu, když až do svého zajištění dne 0.7.2011 ve 14.30 hod., nadále bydlel ve shora uvedeném bytě s již usmrcenou poškozenou.

Trestní stíhání obžalovaného M. S. bylo zahájeno na základě usnesení Policie ČR, Krajského ředitelství Policie Karlovarského kraje, služba kriminální policie a vyšetřování, odbor obecné kriminality, č.j. KRPK-5598-37/TČ-2011-190070 ze dne 10.7.2011 pro zvlášť závažný zločin vraždy podle § 440 odst.2,3 písm.h) tr.zákoníku, které bylo obžalovanému doručeno dne 10.7.2011. Přípisem stejné součásti policie ze dne 16.11.2011, který byl obžalovanému doručen tentýž den, byl upozorněn na změnu právní kvalifikace s tím, že jeho jednání bude nadále kvalifikováno jako zločin vraždy podle § 140 odst.2, odst.3 písm.h,i) tr.zákoníku, přečin krádeže dle § 205 odst.1 písm.a) tr.zákoníku a přečin neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku dle 234 odst.1 tr.zákoníku.

Obžalovaný M. S. byl v přípravném řízení po zahájení trestního stíhání vyslechnut opakovaně. Při výslechu před policejním orgánem dne 10.7.2011 (č.l.84) vypověděl, že do Mariánských Lázní přišel na konci roku 2009, léčil se tam v nemocnici s úrazem paty. Předtím bydlel v Lestkově v chalupě u paní M. Č. a pracoval ve firmě Siemens ve Stříbře, než fabriku zavřeli. Během hospitalizace mu nabídli zaměstnání, práci uklízeče. Protože se mu ta nabídka líbila, tak v Mariánských Lázních zůstal a práci začal vykonávat někdy v prosinci 2010. Nejdříve, asi jeden měsíc, bydlel na ubytovně XXXXX a poté mu M. N., která v nemocnici pracovala jako ošetřovatelka, nabídla, aby bydlel u ní, protože by jí to finančně pomohlo a aby platili nájem napůl. To bylo po Novém roce, v roce 2010. Přestěhoval se k ní hned v tom lednu jen s osobními věcmi a hygienou, jednalo se o byt 2+1 v panelovém domě v prvním patře na adrese XXXXX, XXXXX. M. mu dala klíče od bytu, hlavního vchodu, od schránky a od jeho pokoje. On měl svůj pokoj napravo, když se vejde do bytu, ona byla v

druhém pokoji a společně užívali kuchyň. Pořídil si závěsy a záclony a koupil malou televizi, vymaloval kuchyň, chodbičku a svůj pokoj. Dohodli se tak, že jí bude platit polovinu nájmu, tj. 4.500,- Kč, a že se bude podílet na platbách za plyn a elektřinu. K sexuálnímu styku mezi nimi nikdy nedošlo, maximálně k nějakému pohlazení nebo pomazlení. M. byla v pohodě, když byla střízlivá, ale když se napila, byla zlá. Pila hodně levné víno, tak flašku denně, když měla volno z práce. Říkala mu o sobě, že už nikoho nemá, že rodiče jí zemřeli a že nikdy nebyla vdaná. V posledních dvou měsících začal víc chodit do hospody a do baru, ty podniky byly v blízkosti toho domu. Nájem platil M. pravidelně do dubna 2011. Chtěl v práci skončit a odejít od ní pryč a ona se s ním začala hádat. Chtěl odejít do Plzně. Peníze jí přestal platit proto, že chtěl odejít a proto je radši utratil. Nakonec ho ale v práci umluvili, aby zůstal. V květnu 2011 se s M. domluvili, že jí bude dál pravidelně nájem platit, ale stejně jí ho neplatil. Když dostal výplatu za květen, tak si koupil nějaké věci a jí peníze nedal. To už začal přemýšlet o tom, že jí něco udělá. Pak v červnu mu pořád připomínala zaplacení nájmu, ale on jí stejně nezaplatil a ona ho kvůli tomu chtěla z bytu vyhodit. Z toho důvodu začal plánovat její usmrcení, což bylo asi před týdnem. Naplánoval si, že ji usmrtí vojenským bodákem, který měla M. uložený v pokoji, který obýval. Nejprve měl chvilku myšlenky o tom, že ji zabije v lese, kam chodila pravidelně na houby, ale protože by ho mohl někdo vidět, tak od toho plánu upustil a řekl si, že bude lepší, když ji zabije doma, tedy v tom bytě, kde oba bydleli. Zkušenost s usmrcením člověka má z roku 1995 v Ostravě, kde ubil homosexuála kladivem, pak ho přikryl dekou a před odchodem mu zapálil asi pět svíček pro klid duše. Za tuto vraždu dostal 11 let. Během posledního týdne již hodně uvažoval o usmrcení M., prostě jenom čekal, až ho něčím popíchne, třeba až mu řekne, aby vypadl. Poslední týden se spolu už moc nebavili a ona se před ním začala zamykat v jejím pokoji. Pořád chtěla dlužný nájem anebo aby z bytu odešel. Říkala, aby si na nájem vzal nějakou půjčku. Sice jí slíbil, že si to zařídí, ale to řekl, jen aby od ní měl klid. Vše vyvrcholilo ve středu 6.7.2011, když přišel do práce a na jeho místě byla nějaká brigádnice, takže se vrátil zpět domů. Tam už úřadovala M., balila mu jeho věci. Když přišel, zalezla do pokoje a zamkla se. On si udělal kafe a lehl si. Někdy po desáté hodině M. vylezla a ptala se ho, jestli už má sbalený a nachystaný věci. Řekl jí, že ne, že se odstěhuje až druhý den ráno. Ona odsekla něco ve smyslu, aby se spakoval a šla zpět do jejího pokoje a zase se zamkla. Dopil kávu a někdy po 11.00 hodině se rozhodl, že M. zabije, to její vystoupení byla asi poslední kapka. Vzal si ten bodák, který měl uložený asi týden pod polštářem v pokoji. Měl ho tam kvůli sebeobraně před M., ale hlavně proto, že uvažoval o usmrcení M.. Jednalo se o bodák s hnědou rukojetí, celkové délky asi 20 cm s oboustranným ostřím stříbrné barvy a na rukojeti byl asi nalepený suchý zip. Když po té jedenácté hodině vzal ten bodák, šel do předsíně a schoval se tam za závěs napravo za vstupními dveřmi do bytu. Tam čekal, až M. vyjde ven ze svého pokoje. Čekal tam asi půl hodiny, ona pak vyšla a šla do jeho pokoje a ptala se, jestli už má sbaleno. V pokoji ho ale neviděla, tak šla do kuchyňky a pak k tomu závěsu. Když závěs rozhrnula, hned jí zasadil velkou silou první ránu bodákem do břicha. Ona se odrazila a prorazila umakartovou stěnu naproti závěsu. Druhou ránu jí dal taky velkou silou do jejího levého boku a ona spadla na pravý bok u závěsu a hlavu měla směrem ke vstupním dveřím. Pak jí bodal do oblasti srdce, kolikrát, si nepamatuje, myslí si, že celkově to bylo tak 7 ran. Ona celou dobu ležela na zemi a on slyšel, jak říká nějakou nadávku, něco na způsob „ty sviňo“. Potom ještě chrčela, tak jí tím bodákem bodnul do levé strany krku. Bodl jí proto, že ještě žila a tak chtěl, aby zemřela, aby se netrápila, prostě to chtěl ukončit. To celé trvalo chvilku, bylo tak 11.45 hodin. Pak šel do jeho pokoje, kde si zapálil cigaretu a když dokouřil, vrátil se k tělu a neví proč, zdálo se mu, že M. ještě žije, tak jí tím bodákem dal ještě poslední ránu do krku na to samé místo, co předtím. M. se snažila bránit jen při té první ráně do břicha, snažila se ten bodák chytit do rukou. Pak už se nebránila. Rány bodákem vedl velkou silou, bylo to ze vzteku a celé ostří vždy zajelo do těla. Krev z ní

jen volně vytékala, nijak nestříkala. M. zůstala ležet v předsíni na podlaze na pravém boku a on si šel do koupelny umýt ruce a bodák, protože to bylo celé od krve. Obojí myl nad vanou a pak se vrátil k tělu, vzal M. za nohy a odtáhl ji z chodbičky do jejího pokoje. Chtěl ji dát na lůžko, ale neuzvedl ji, tak ji nechal opřenou o postel. Vlastně seděla na zemi a zády byla opřená o postel. Podle budíku, který byl v pokoji, bylo 11.45 hodin. Pak svlékl z M. hadry, které měla na sobě, jednalo se o modrou blůzu, tepláky a ponožky, všechno to bylo hodně od krve. Zůstala v kalhotkách a podprsence. V předsíni sroloval koberec, který byl také od krve a dal ho do jejího pokoje k balkónovým dveřím. Napustil vodu do modrého kýble v koupelně, vzal hadr a vytřel předsíň. Vodu pak vylil do vany, kýbl nechal v koupelně a šel se osprchovat. Věci, co měl na sobě při usmrcení M., si svlékl, jednalo se o slipy, bílé ponožky a šedé tričko a to opláchl pod tekoucí vodou. Všechno to bylo od krve, hlavně ponožky. Pak ty věci sušil na garnýži v jeho pokoji. V pokoji M. pak nařídil hodiny, které stály, vytáhl jí ze zakrvácené blůzy platební kartu a klíče od bytu a schránky, celkem 5 klíčů. Klíč od jejího pokoje si nechal a zbytek dal do kapsy její bundy v předsíni. Pak byl doma, šel si lehnout a zapálil si. Odpoledne kolem 14.00 hodin se šel ven projít a vrátil se kolem 16.00 hodiny. Pak začal u ní v pokoji hledat PIN k té platební kartě a našel ho ve skřínce nad postelí. Jednalo se o PIN 0381. Pak ve svém pokoji koukal na televizi a poslouchal rádio, M. zamknul v jejím pokoji a klíče si dal u sebe do šuplíku. Ve čtvrtek šel kolem 09.00 hodiny do Kauflandu, aby tam z bankomatu vyzvedl peníze z platební karty M.. Vyzvedl 1.000,- Kč. Už předtím ve středu odpoledne zkoušel peníze vybrat, ale zadal špatně PIN kód a peníze mu to nedalo. Za vyzvednuté peníze si nakoupil jídlo a pití, doma se najedl a šel znovu ven. Po návratu v 16.00 hodin už zůstal doma, otevřel si pivo, vypil láhev vodky, koukal na televizi a poslouchal rádio. Na chvíli usnul a kolem 22.00 hodiny odemkl pokoj M., pustil tam nahlas televizi, aby si sousedi mysleli, že tam M. je, lehl si k ní na postel a povídal si s ní. Říkal jí, že to tak nemuselo dopadnout, vybrečel se, vyvětral tam balkónovými dveřmi a ve 22.45 hodin si odešel lehnout do jeho pokoje. Druhý den, v pátek, šel do bankomatu v Kauflandu zase vyzvednout peníze z platební karty M.. Vyzvedl 6.000,- Kč a nakoupil jídlo a pití. Doma byl do 14.00 hodin a pak šel do restaurace na oběd, kde platil penězi vybranými kartou. Po návratu domů kolem 16.00 hodin odemkl pokoj M. a otevřel balkónové dveře, aby vyvětral smrad, který už tam byl cítit. M. nalil z PET láhve víno do skleničky, kterou dal na stůl a na popelník jí dal nezapálenou cigaretu zn. Red and White, ona jinak kouřila zn. Gold Press. Dal jí to tam z důvodu, že cigarety a víno měla ráda. Pak její pokoj opět zamkl a vrátil se tam až někdy po 20.00 hodině večer, zavřel balkónové dveře a u M. zapálil dvě hřbitovní svíčky červené barvy, které našel ve skřínce v kuchyni. Udělal to proto, aby tam měla světlo, kvůli její duši. Opět její pokoj zamkl, šel k sobě, popíjel vodu a pivo a poslouchal CD Petra Nováka. V sobotu někdy po šesté hodině ráno někdo zvonil na zvonek a z okna uviděl policejní vůz. Oni pak odjeli a on v 07.00 hodin odešel do baru Tipsport a do baru k Vietnamci, kde popíjel pivo a vodu. Tam se zakecal s nějakou ženskou, pak už si průběh nevybavuje, měl okno. Probral se, když ho brali z trávníku. K dotazům obžalovaný dále uvedl, že ve čtvrtek v 19.00 hodin u bytu zvonila nějaká paní a ptala se na M.. Té paní, se kterou mluvil přes domácí telefon, řekl, že M. není doma, že šla na houby do lesa s nějakým pánem. Ta paní chtěla, aby M. vyřídil, že má jít v sobotu a v neděli do práce. Po usmrcení M. opravil prasklý umakart tak, že jej přelepil obrázkem ženy z kalendáře. Po smrti mu volala paní J. A. Č., ale telefon jim nebral. V pátek mu volala kolem 12.30 hodin B. H. a té telefon típnul a jen jí odepsal, že jí zavolá později. Zavolal jí až odpoledne z restaurace U Jakuba, že by za ním mohla přijít, ona pak přišla a chvíli s ním poseděla. Řekl jí, že M. odvezli do nemocnice do Sokolova, že měla potíže s žaludkem a B. tomu uvěřila. To, že usmrtil M., nikomu neřikal. Spáchal to sám, nikdo jiný do bytu přístup neměl, klíče měli jen on a M.. Když z bytu odcházel, vždy uzamkl. Na dotaz, zda má nějaké dluhy, M. S. uvedl, že 6.900,- Kč na telefonu

a na soudních výlohách z minulého trestu asi 60.000,- Kč. Kromě klíčů a platební karty M. nic neodcizil. Z karty vybral 7.000,- Kč, a to ve dvou případech. Vybrat z karty ho napadlo, až když jí našel, před usmrcením neuvažoval, že by M. zabil kvůli penězům. K dotazům obhájce obžalovaný uvedl, že od 9 do 18 let vyrůstal v dětském domově a že se hodnotí jako klidřas, samotář a tichý člověk.

Při výslechu v souvislosti s rozhodováním o návrhu na vzetí obžalovaného do vazby před soudcem Okresního soudu Plzeň-sever dne 12.7.2011 (č.l.107) obžalovaný M. S. odkázal na výpověď, kterou učinil na policii s tím, že je pravdivá, dobrovolná a odpovídá skutečnosti tak, jak se vše odehrálo. Znovu zopakoval, že přesvědčení o spáchání činu v něm zrálo delší dobu, skoro půl roku. Bezprostředním impulsem bylo, že mu poškozená začala balit věci, aby opustil byt, který společně s ní obýval. Toho dne šel do práce, tam již byla jiná brigádnice, tak šel domů a tam viděl poškozenou, jak balí jeho věci. Šel do pokoje, který užíval, uvařil si kafe a pak již čekal, až poškozená k němu přijde do pokoje. Pokud jde o průběh útoku, na ten si vzal bodák, který našel ve svém pokoji a byl zřejmě otce poškozené, který zde předtím bydlel. S bodákem šel za závěs do chodby, kde na poškozenou čekal. Napadl ji, opakovaně ji bodal a poté, co byla mrtvá, ji odtáhl do jejího pokoje. Pak sroloval koberec, který dal rovněž k ní do pokoje, snažil se setřít podlahu a umyl se. Se spácháním zločinu se nikomu nesvěřil.

V řízení před soudem byl obžalovaný vyslechnut v hlavním líčení dne 13.2.2012 (č.l. 518). Obžalovaný využil svého práva a odmítl vypovídat. Po předestření jeho předešlých výpovědí z přípravného řízení postupem dle § 207 odst.2 tr.řádu doplnil, že ho nejdřív napadlo z bytu odejít. Nebylo to kvůli nájmu, ten s tím zprvu neměl co dělat. Bylo to kvůli tomu, že si lezli na nervy a M. pila hodně alkohol. Důvodem toho, že ji usmrtil, byly její manýry, ona hodně pila a pak si nic nepamatovala. M. si něco v bytě nejdřív předělala, něco někam založila a pak napadla jeho, kam to dal. Ona třeba našla pánev v troubě a vyčítala to jemu. Chtěl se odstěhovat, ale v práci ho přemluvili, ať zůstane. Měl v úmyslu odejít pryč z Mariánských Lázní. Protože pracoval dobře, tak ho přesvědčovali, aby neodešel. On tedy zůstal a to i u M.. Po jejím usmrcení měl v úmyslu se sám nahlásit, protože už nebylo únosné tam s ní bydlet, ten třetí den se to vůbec nedalo. O útěku neuvažoval. Šel si trochu popít a pak se chtěl nahlásit. Neměl žádný plán, jak by se mrtvoly zbavil. Jeho dětství bylo celkem dobré, i když vyrůstal v dětském domově. Byl tam umístěn proto, že otec pil, matka byla v domácnosti a nestačila na ně. Byli čtyři sourozenci, otec pracoval na šachtě. V domově byl do 18 let, je vyučen zámečnickem. Své chování s nikým nerozebíral, ani neřešil, ví, že konfliktní věci a situace neumí řešit. Bylo pro něj důležité najít si práci a dělat důležité věci. Vůbec si neuvědomil, že k tomu dojde, na té ubytovně to bylo dobré. Tento konflikt s M. byl jeho jediný, jiné neměl a to ani v zaměstnání. Má labilní povahu, neumí věci řešit. Nechá to v sobě narůst, věci žene do konce a když se něco stane, tak mu to nepřemýšlí. Zemřelé M. dával k posteli víno a cigarety, protože ona to měla ráda, to byl její život. Víno bylo krabicové, takové to laciné. Tyto věci jí dával proto, aby je měla s sebou na cestu. Ten rok, co žil u M., byl v pohodě, měli mezi sebou dobrý vztah. Sice si vypila, ale v práci nepila. Až po roce začala být nepříjemná a dotěrná. Jednou mu nabídla, zdali by s ní nechtěl žít, protože nikoho neměla. On to odmítl, říkal, že chce být její podnájemník a ne partner. Potom k ní začala chodit na kávu B. H. a M. na ni začala žárlit, i když s ní nic neměl. Začalo to být špatné. Obžalovaný je spíš samotář, v práci má lidi rád, ale jinak je raději sám. Kdysi žil s jednou ženou, trvalo to asi rok a půl, než jí skončila práce ve Stříbře. Rozešli se právě kvůli té práci, oni ji ze Stříbra propustili. Když se nyní podívá na to, co spáchal, tak může říci, že už je pozdě něco hodnotit. Všechno je skončené, ví, co mu hrozí a počítá s tím, že už se ani ven nedostane, není co řešit.

Z výpovědi obžalovaného M. S. je zřejmé, že se doznal v plném rozsahu ke spáchání trestné činnosti, tak jak je popsáno ve skutkové větě výroku tohoto rozsudku. Na svoji obhajobu neuvedl žádnou skutečnost, která by jakýmkoliv způsobem snižovala míru jeho zavinění. V přípravném řízení byly shromážděny další důkazy, které vinu obžalovaného prokazovaly v souladu s jeho doznáním, neboť ani doznání obžalovaného nezabývá orgány činné v trestním řízení povinnosti přezkoumat všechny podstatné okolnosti případu. Soud je toho názoru, že důkazy, které budou podrobněji rozebrány níže, objasnily skutkový stav věci, o němž nemohou být důvodné pochybnosti a to v rozsahu, který byl nezbytný pro rozhodnutí soudu o vině a trestu obžalovaného. Jednalo se především o následující důkazy.

Československá obchodní banka a.s. pro účely tohoto trestního řízení k žádosti podle § 8 odst. 2 tr. řádu poskytla informace, které jsou předmětem bankovního tajemství (č.l.401-403). Z nich je zřejmé, že platební kartou číslo XXXXX vydanou M. N. k jejímu účtu číslo XXXXX byl dne 6.7.2011 v 16.05 hodin proveden pokus o výběr částky 1.500,- Kč (zadání chybného PIN kódu), dne 7.7.2011 ve 14.27 hodin proveden výběr částky 1.000,- Kč a dne 8.7.2011 v 09.17 hodin výběr částky 6.000,- Kč. Všechny tyto transakce platební kartou byly provedeny v bankomatu číslo S1AS0232 umístěném v XXXXX, XXXXX, který je opatřen kamerovým systémem a obrazové záznamy dokládají, že výše uvedené transakce byly realizovány obžalovaným a jeho výpověď tedy s uvedeným zjištěním koresponduje.

Pokud jde o svědecké výpovědi, pak soud mohl vycházet z výpovědi svědkyň B. H., L. H., Z. J., J.M. a O.L., které vypovídaly v přípravném řízení. Jejich výpovědi mohl soud pokládat za nepřímé důkazy, neboť se nevztahovaly přímo k jednání obžalovaného, resp. ke způsobu provedení trestné činnosti a k jeho následkům. Citované svědecké výpovědi převážně charakterizovaly vztah mezi obžalovaným a poškozenou, týkaly se charakteristiky obžalovaného, jeho působení na pracovišti a podobně. Vyplývalo z nich také, jakým způsobem bylo pátráno po poškozené, která se přestala dostavovat do práce a také v jakém bytě na základě jakého právního titulu poškozená, resp. obžalovaný bydleli.

Z výpovědi svědkyně **B. H.** (č.l. 314) vyplývalo, že obžalovaného poznala, když byl od roku 2009 v nemocnici v Mariánských Lázních na doléčení zlomenin pat. Byl tam tak tři čtvrtě roku, byl tichý, bojácný, rád se litoval. Než byl propuštěn, tak mu jejich vrchní sestra zajistila sociální příspěvky a práci u úklidové čety. Vykonával práci uklízečky na oddělení následné péče. Neměl vůbec nic, kolektiv ho oblíkl a našli mu ubytování u paní N., která tam pracovala jako sanitární sestra. Paní N. totiž neměla moc peněz, tak si mysleli, že když ti dva dají nájmy dohromady, že jí to vypomůže. V té době obžalovaný nepil, pouze kouřil. O své minulosti se nezmiňoval, mluvil jen o své sestře, které prý přenechal byt v Havířově. Také mluvil o přítelkyni v Lestkově, kde bydlel a dělal u koní. Když začal pracovat jako uklízeč, ze začátku se snažil, do práce chodil pravidelně, čistý a střízlivý, dělal ranní a odpolední směny a k pacientům se choval slušně. Takto to trvalo asi do poloviny května 2011 a pak přestal chodit do práce, házel tzv. „A“. Bylo mu domlouváno, místo absence se mu dávalo neplacené volno nebo dovolená. O své nepřítomnosti v práci neřikal nic, pouze nadával na paní N., že ho števe, že hodně pije a oni mu říkali, že to je její soukromý život, že ho to nemusí zajímat, neboť každý bydlí ve svém pokoji. Vždycky tak 3-4 dny sliboval, že přijde do práce, na cestě si to prý rozmyslel a šel do hospody. Vlastně začal pít ve velkém. Kolikrát ho viděla totálně v podnapilém stavu a bylo mu jedno, jestli chodí do práce, nebo se také stalo, že v polovině směny klidně odešel. Nadřízení mu říkali, aby se dal dohromady, jinak že mu dají výpověď anebo ať skončí dohodou. Kdykoliv si pan S. vzpomněl, že si chce popovídat, zavolal a ona

přišla za ním do bytu. Naposledy tam byla v úterý ten týden, co měl paní N. zabít. Byla tam vlastně proto, aby mu domluvila. Pak ho ale v práci neviděli tři dny, ve středu i ve čtvrtek se byl pouze rozloučit s personálem, že končí a odjíždí. Přitom byl úplně v klidu. V pátek mu chtěla domluvit ještě jednu práci, proto mu zavolala a on byl v hospodě. Domluvili se a ona za ním šla do restaurace U Jakuba, bylo to tak ve tři hodiny odpoledne. Řekla mu, že má pro něj dobrou práci a on začal, že na všechno kašle, že ho to nezajímá. Měla z něho divný pocit, byl pomočený a slovně agresivní, když chtěla odejít. Říkal, že je mu líto M., že si to nezasloužila. Ona se lekla a zeptala se, co jí provedl a on odpověděl, že nic, že zase měla ty její bolesti se střevama, že jí musel zavolat záchranku a nechat odvézt do nemocnice. Protože věděla, že M. na to trpívala, tak mu to uvěřila. Když začal brečet, říkala mu, aby se nebál, že M. dají do pořádku. On na to řekl, že tentokrát asi ne, že je to špatný. Domlouvala mu, že musí chodit do práce, aby M. pomohl, že po návratu z nemocnice bude dlouho na neschopence a on nato řekl, že tentokrát už se z toho M. nedostane. Pak když se zvedla k odchodu, chtěl, aby šla s ním, že jí potřebuje něco důležitého říct, jenže protože byl v podroušeném stavu, řekla mu, že nikam nejde a odešla. Večer kolem deváté hodiny jí volal, že je mu doma smutno a že si potřebuje popovídat. Odpověděla mu, aby se šel vyspat z opice, že k němu přijde zítra a zavěsila telefon. Ráno v sobotu pak zjistila, že jí volal ještě v 03.30 hodin a následně se v práci dozvěděla, co se stalo, z čehož se zhroutila. Dále svědkyně uvedla, že nikdy nebyla svědkem toho, že by se pan S. s paní N. hádali, maximálně se ve srandě škádlili. Oba byli samotáři, určitě spolu nespali. Ty absence obžalovaného v práci začaly tak před dvěma měsíci vždycky v den výplaty, to pak byl tak 3-4 dny mimo. V červenci už do práce nechodil a když přišel, za dvě hodiny odešel domů, což zdůvodňoval tím, že je utahaný a potřebuje si odpočinout. Když se přišel ve středu a ve čtvrtek rozloučit, říkal, že odjíždí do Lestkova ke koním.

Svědkyně **L. H.** uvedla (č.l.348), že spolu s M. N. pracovala jako sanitářka na XXXXX oddělení v Městské nemocnici Mariánské Lázně. O poškozené může říct jen samé lepší věci, měla ji ráda, byla hodná a pracovitá. Protože bydlely kousek od sebe, tak když měly spolu službu, chodily společně pěšky do práce a z práce. M. S. viděla dvakrát, nikdy s ním nemluvila, ví, že dělal v druhé nemocnici, v léčebně dlouhodobě nemocných, kde myl nádobí. Když nastoupila do nemocnice, tak už bydlel v bytě u M., která jej k sobě vzala z důvodu, že neměla na nájem. Řekly jí to ženské v práci, aby si ho vzala do bytu jako podnájemníka, že se s ním tímto způsobem podělí o nájem. Bylo to v době, když M. zemřel otec. M. brala okolo 10 tisíc Kč a nájem platila asi 8 tisíc Kč. Pak jí M. říkala, že se budou se S. o nájem dělit na polovinu a každý bude mít v bytě svůj pokoj. Jednalo se mezi nimi pouze o vztah nájemník a podnájemník, dalo by se to nazvat pomocí ve finanční tísní. V poslední době, někdy koncem května 2011, jí M. začala říkat, že jí S. dluží nájem za dva měsíce, že jí bere i jídlo a že mu to bude muset nějak říci, aby se vystěhoval. Pak se M. v práci začala vyptávat, jestli uklízečky a tedy i S. bral výplatu, že jí měl tvrdit, že žádnou ještě nebral. Nato M. daly vědět, že ano a ona pak říkala, že to S. prostě řekne a že ho z bytu vyhodí. Také říkala, že už má všeho dost, neboť nejen že jí nedal peníze, že dělá rachot, když přijde napíjet, že si schválně pouští nahlas rádio a že si sousedi stěžovali. Ve čtvrtek dne 7.7.2011 měly mít s M. ranní směnu, čekala na M. na místě, kde se obvykle setkávaly před cestou do práce, ale M. nepřišla. Nejprve si myslela, že M. zaspala, proto vrchní sestře řekla, aby jí nepsala áčko, že za M. zajde domů a že M. půjde místo toho do práce v neděli. Po práci šla k domu, kde M. bydlí a zazvonila. Ozval se jí S., kterému řekla, že chce mluvit s M., na což odpověděl, že není doma. Sdělila mu, že přijde později, ale on řekl, že nemusí a chtěl vědět, co potřebuje. Tvrdil, že M. v práci ten den být neměla. Pak řekl, že M. šla s kamarádem na houby do lesa, což mu nevěřila, protože věděla, že M. na houby chodila vždycky sama. S. jí stále opakoval, že už nemusí chodit, že M. vyřídí, co je třeba. Řekla mu tedy, aby M. do práce přišla v neděli. V sobotu dne

9.7.2011 M. do práce opětovně nepřišla, což už nebylo normální. Domnívala se, jestli jí třeba S. nezbil nebo někam nezavřel. S kolegyněmi si daly do souvislosti i to, že S. chtěl ve čtvrtek v nemocnici s prací skončit, že tedy musel M. něco udělat a chce z Mariánských Lázní zmizet. Proto volaly na obvodní oddělení policie a sdělily, že M. pohřešují, že nemá nikoho, kdo by ji hledal, že je divné, že už podruhé nepřišla do práce, což se u ní nikdy nestalo. Také nahlásily, že S.y řekl paní J., že M. nechal odvézt do nemocnice, ale při tom se od policie dozvěděly, že M. už našli a že nežije.

Z výpovědi svědkyně **Z. J.** (č.l.342), oblastní vedoucí úklidové čety v Městské nemocnici Mariánské Lázně, bylo zjištěno, že obžalovaný na oddělení následné péče pracoval nejprve jako brigádník a od 1.6.2010 nastoupil jako stálý zaměstnanec. Měl na starost úklid a mytí nádobí. Pracoval dobře a bez připomínek do přelomu dubna a května 2011. V této době se to zhoršilo, přestal chodit do práce, ve dvou případech volal, aby mu napsala dovolenou. V dalším období chodil normálně až asi do konce června 2011 a poté přestal chodit do práce úplně a nebral jí ani telefony. Pak jí jednou telefon vzal a řekl, že chce v práci skončit a jít někam na Ostravsko. Řekla mu, že nejprve musí podat řádnou výpověď. Pak už nepřišel a poté kolegyni, se kterou pracoval, slíbil, že do práce přijde, to bylo někdy ve čtvrtek v době, kdy se stala ta věc. Přišel ráno kolem 07.30 hodin, a když tam viděl paní, která za něj musela zaskočit při úklidu, tak zase odešel. Ještě předtím ten samý den, tedy ve čtvrtek, bylo to, když M. nepřišla do práce, volala S., aby M. vzbudil, ale on nic neřikal, jenom se smál do telefonu.

Svědkyně **J. M.** (č.l.318), sousedka poškozené, vypověděla, že M. N. znala jako klidnou a tichou, ale na druhou stranu jí vídala v chodbě, že se motá a dokonce se nemohla trefit klíčem do zámku, z čehož usoudila, že pije. Soužití v jejich domě ale poškozená nijak nenarušovala ani neobtěžovala. Paní N. měla v bytě nájemníka věku asi 40 let, měl tmavé vlasy, byl štíhlý spíš vyhublý, jeho jméno neznala. Ten pán se choval normálně, slušně, opilého ho nevidala ani se s ním nebavila, měl klíče od bytu. S paní N. o něm nemluvila, nepřekvapilo jí to, protože když poškozené zemřel otec, stěžovala si, že byt stěží utáhne. Pár dní před tím, než se to stalo, si ten muž pouštěl hlasitě hudbu, konkrétně Petra Nováka. Podle ní to bylo v pátek týden předtím, než paní N. našli. Měla pocit, že ho paní N. napomínala, aby to ztlumil a on to naopak zesílil, ale jen na chvíli a asi po 15 minutách to vypnul úplně. Žádnou hádku neslyšela. Poškozenou osobně neviděla asi tak 3 týdny předtím, ale nebylo to neobvyklé, protože se moc nevidaly. Paní N. dělala „dvanáctky“ a i ona sama jezdila do práce do Varů. Toho nájemníka potkala na schodech kolem druhé odpoledne ve čtvrtek či pátek před tou sobotou, než poškozenou našli. Ten pátek večer kolem 18. hodiny slyšela z bytu paní N. zase tu hudbu Petra Nováka. Nebylo to dlouho, ale hlasité, protože venku bylo hezky a u poškozené byla otevřená okna. O nález paní N. nic neví, protože v sobotu šla ráno na zahradu. Ničeho neobvyklého si v domě nevšimla ani necítila.

Z výpovědi svědkyně **O.L.** (č.l. 327) bylo zjištěno, že poškozená užívala byt na adrese XXXXX od roku 2007. Nejprve v něm bydlela s jejím otcem V. N. a po jeho smrti byla nájemní smlouva uzavřena s M. N.. Vzhledem k tomu, že veškeré záležitosti ohledně bytu byly vyřizovány přes realitní kancelář, poškozenou nikdy osobně neviděla. Jednalo se o spolehlivou a neproblematickou nájemnici, se kterou neměla ani jedinou negativní zkušenost. To, že v bytě s paní N. bydlí nějaký muž, jí bylo známo, ale nevěděla, o koho se jedná, bylo jí to jedno. Soud měl také k dispozici smlouvu o pronájmu bytu na dobu určitou (č.l.336) uzavřenou mezi jmenovanou svědkyní a poškozenou, ze které vyplynuly shodné skutečnosti.

Ohledání místa činu, bytu číslo XXXXX na adrese XXXXX, bylo zadokumentováno protokolem, fotografiemi a videozáznamem (č.l. 4-7, 8-9, 10-41, 44-53), z nichž je zřejmé, kde a v jaké poloze byla nalezena zemřelá M. N., a rovněž, jaké stopy byly při ohledání zajištěny. Nůž s čepelí z bajonetu se nacházel na podlaze u válendy poblíž těla poškozené. Tělo zemřelé M. N. bylo na místě ohledáno soudním lékařem.

Další věci důležité pro trestní řízení a srovnávací materiál byly zajištěny jednak při pitvě poškozené a také od obžalovaného postupem podle § 114 tr. řádu a § 78 tr. řádu (nečistoty spod nehtů, pachový vzorek, oděv a obuv, platební karta na jméno M. N., klíče, mobilní telefon) .

Odborné vyjádření z oboru kriminalisticky, specializace biologie (č.l. 298) prokázala přítomnost lidské krve na hřbetu rukojeti podomácku vyrobeného nože s čepelí bajonetu, resp. v hnědavě zbarvené látce a nitích, kterými byla rukojeť převázána. V rezavých skvrnách na čepeli nelze vyloučit přítomnost lidské krve vzhledem k pozitivní orientační zkoušce. Přítomnost lidské krve byla dále prokázána jednak na oděvech poškozené - kalhotách, bundě, tílku, podprsence a spodních kalhotkách; a jednak na pásku pravého sandálu obžalovaného.

Odborné vyjádření z oboru kriminalistiky, specializace genetika (č.l. 308) prokázala přítomnost totožného smíšeného DNA profilu ve stěrech spod nehtů M. N., dále ve vzorku krve na její podprsence a tílku, a dále ve vzorku krve na textilií, kterou byla převázána rukojeť nože. Majoritní složka tohoto smíšeného profilu DNA se shoduje s profilem stanoveným ve vzorku tkáně odebrané při pitvě M. N.. Úplný DNA profil poškozené M. N. byl zjištěn ve vzorcích krve zajištěných na jejích kalhotách a bundě.

Z odborného vyjádření z oboru kriminalistiky, specializace mechanoskopie (č.l. 283) bylo zjištěno, že se v případě smrtícího nástroje jedná o individuálně zhotovený nůž s délkou čepele cca 187 mm, která je dvoubřitá a typově se jedná o čepel z bajonetu. Plastová rukojeť je imitací paroží. Na oděvech poškozené byla zkoumáním zjištěna bodnořezná poškození, která nejsou způsobilá k individuální identifikaci nástroje, ale lze konstatovat, že byla vytvořena nástrojem druhově shodným se shora uvedeným nožem.

Při daktyloskopické expertize (č.l.269) nebyly na zajištěném noži zajištěny upotřebitelné daktyloskopické stopy.

Ze závěrů znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství, který byl zpracován v přípravném řízení, jehož součástí je pitevní protokol a fotodokumentace (č.l. 155-201) vyplynulo, že při vnější prohlídce zemřelé M. N. bylo mimo jiné nalezeno

- přerušované začervenání kůže v týlní krajině
- 5 bodných ran vpravo na krku
- 5 bodných ran vlevo na krku
- 1 bodná rána s krevními výrony v okraji na pravém prsu
- 2 bodné rány v oblasti levého prsu
- 1 bodná rána těsně pod levým prsem
- 1 bodná rána ve střední čáře břicha
- 1 bodná rána vlevo na břicho
- 4 bodné rány vlevo na zádech
- 1 bodná rána vpravo na zádech

- krevní výron na zevní ploše pravé paže
- průbod pravé paže,
- 1 bodná rána pravé paže
- 2 povrchní nábody a povrchní ranka na zevní ploše pravého ramene
- 3 bodné rány na rozhraní horní a přední plochy pravého ramene
- bodná rána vpředu na pravém rameni
- řezná rána na zevní straně 5. prstu levé ruky, řezná rána na základním článku 1. prstu levé ruky, řezná rána v 1. meziprstní rýze a směrem na hřbet levé ruky, řezná rána v 1. meziprstní rýze a směrem k 2. prstu levé ruky.

Při vnitřní prohlídce zemřelého bylo nalezeno

- v rámci bodných ran vpravo na krku – porušení svalů, probodnutí podčelistní žlázy, přerušování velké krční žíly, poranění jazyka, probodnutí hrtanové příklopky a odlomení horního rohu štítné chrupavky vpravo,
- v rámci bodných ran vlevo na krku – rozsáhlé poranění krčních svalů včetně přetěti kývače, porušení zevní krkavice, porušení svaloviny mezi jazyčkou a štítnou chrupavkou a poranění hltanu,
- jedna z ran vlevo na krku souvisela s bodným kanálem jedné z ran vpravo na krku – jednalo se o průbod zadní části krku s bodným kanálem pronikajícím až k páteřnímu kanálu,
- v rámci bodných poranění vlevo na hrudníku došlo k poranění svaloviny, přetěti jednoho žebra, poranění jícnu, bodným poraněním levé plíce, bodnému poranění levé srdeční komory a k průvodu hrudní srdečnice,
- v rámci bodných ran na břicho došlo k poranění předstěry a závěsu tenkého střeva,
- v rámci bodných ran na zádech došlo k porušení svaloviny, žebra a bodným poraněním ledvin
- krvácení do levé pohrudniční dutiny,
- terminální vdechnutí krve.

Na základě rozvoje posmrtných změn, tak jak je měli znalci možnost posoudit na místě nálezu poškozené, odhadli dobu smrti na cca 6.7.2011, resp. na noc z 6.7. na 7.7.2011. Při vyhodnocení výpovědi obžalovaného, který uváděl opakované větrání místnosti, v níž se mrtvola poškozené nacházela, došli znalci k názoru, že ke smrti mohlo dojít o něco dříve, než na místě odhadovali, tedy mohlo k ní dojít v dopoledních hodinách dne 6.7.2011.

K mechanismu vzniku poranění znalci konstatovali, že začervenání kůže v týlní krajině a krevní výron na pravé paži mohly vzniknout nárazem na pevný tvrdý předmět a v daném případě by to mohla být obžalovaným uváděná umakartová deska. Tato poranění byla s ohledem na celkovou poruchu zdraví zcela nezávažná. Bodná poranění v oblasti krku, hrudníku, břicha a zad vznikla proniknutím ostrého hrotnatého nástroje podél jeho dlouhé osy do tkání těla poškozené. S ohledem na nález obou ostrých úhlů u některých bodných ran lze usuzovat, že se jednalo o nástroj dvoubřitý a v daném případě by za takový nástroj bylo možné považovat zajištěný vojenský bodák. Protože došlo k úplnému průvodu pravé paže, průvodu zadní části krku s proniknutím bodného kanálu až téměř k míše a k porušení žebra a s ohledem na hloubku bodných kanálů s poraněním vnitřních orgánů, je možné konstatovat, že převážná část ran dopadala silou značné intenzity. Rány vykazovaly životní reakci a vznikly v krátkém časovém sledu před smrtí poškozené. K posloupnosti jejich vzniku se nelze jednoznačně vyjádřit. Vzhledem k prokrvácení okolí bodných kanálů se jeví jako

nejpravděpodobnější, že rány v oblasti zad vznikly jako poslední. Ke vzniku bodných poranění mohlo dojít v okamžiku, kdy by útočník a poškozená stáli, ale i v okamžiku, když by poškozená ležela v poloze, kdy by zraněná místa byla přístupná ruce útočníka. Řezná poranění na prstech a v 1. meziprstní rýze svědčí pro aktivní obranu poškozené proti útoku vedenému ostrým nástrojem. Poškozená se nejspíše snažila uchopit ostří zraňujícího nástroje. Vyloučit nelze ani možnost vzniku bodných poranění pravé paže při snaze vykrytí útok pravou horní končetinou.

Bezprostřední příčinou smrti M. N. byla krevní ztráta při mnohočetných bodných poraněních, při kterých došlo k mnohočetnému poranění důležitých orgánů s krvácením zevně i do tělní dutiny. Zjištěná poranění byla ve svém souhrnu jednoznačně smrtelná. Ke smrti vedla krátce po svém vzniku a poškozenou by nebylo možno zachránit při životě, ani kdyby jí byla poskytnuta okamžitá odborná lékařská péče. Jednalo se o smrt násilnou, která byla v přímé a příčinné souvislosti s bodnými poraněními, které poškozená utrpěla. Charakter a lokalizace bodných poranění zcela jednoznačně vylučuje, že by si tato poranění mohla způsobit poškozená sama. K jejich vzniku došlo v důsledku napadení druhou osobou. Toxikologickým vyšetřením krve odebrané při pitvě bylo prokázáno 1,31g/kg ethanolu, z čehož vyplývá, že se poškozená v okamžiku smrti nacházela v lehkém stupni opilosti. Jinými toxikologicky významnými látkami ovlivněna nebyla. Závěry svého znaleckého posudku pak znalci z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství potvrdili při svém výslechu v řízení před soudem u hlavního líčení dne 13.2.2012 (č.l.521). Doplnili, že rány, které byly vlevo na krku, směřovaly ke střední čáře, rány, které byly vpravo na krku, k ní směřovaly rovněž, stejně tak rány na hrudníku. Pokud obžalovaný vypovídal, že po rozevření závěsu byl útok veden do břicha, tak mohl být veden do oblasti břicha. Pokud poškozená padla, tak by musela padnout na záda, aby byla přístupná oblast na obou stranách krku a na hrudníku. K tomu, aby došlo poranění zad nebo bodnutí do zad, by musel obžalovaný poškozenou otočit. O její obraně svědčí poranění horních končetin. Nemohli vyloučit možnost, že se mohla nějakým způsobem hnout, ale shodli se na tom, že snazší by bylo provést poranění na krku, hrudi a břicho v době, kdy poškozená stála. Poté, co upadla, mohla upadnout obličejem dolů a mohly jí být zasazeny rány na zádech. To se jevilo znalcům jako reálnější a proto uzavřeli, že rány na zádech vznikly naposledy. Pokud došlo k průbodu, tak rána byla vedena takovou silou, že v podstatě došlo k probodění. Jedna rána prostě prošla skrz celý krk, prostě byl vbod a výbod. S tímto mechanismem se lze setkat na končetinách, ale ani krk není tak silný, aby nemohlo při dostatečné délce ostří dojít k průbodu. Rána ale musela být vedena velkou intenzitou, navíc pronikla mezi krční obratle až k páteřnímu kanálu. Nevedla k poranění míchy, ale vedla do páteřního kanálu. Proces umírání poškozené trval několik minut, neboť byly porušeny velké cévy v hrudníku, v hrudi byla krev něco okolo 600 ml celkem. Došlo k poranění srdce, srdečnice a krční cévy. V dutině břišní došlo k poranění obou ledvin, které byly zakrváceny. Pokud by se jednalo pouze o rány do břicha, pak mohla ještě nějakou dobu žít, protože nebyly poraněny důležité orgány. Pokud se týká ran na krku a hrudníku, tak podle znalců musela smrt nastat během několika minut. Pokud obžalovaný uváděl, že si šel zakouřit a když se vrátil, tak se mu zdálo, že poškozená žije, tak se mu to muselo skutečně jen zdát.

Pokud se znalci ve svém posudku zmínili o toxikologickém vyšetření, resp. o jeho výsledku, pak měl soud k dispozici ještě znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie (č.l. 202), ze kterého vyplynuly výše prezentované závěry o koncentraci 1,21 g/kg ethanolu ve vzorku krve poškozené. Ze znaleckého posudku stejného odvětví (č.l.220) vyplynulo, že ve vzorku krve obžalovaného (odběr 9.7.2011 v 17.30 hod.) byla stanovena

hladina alkoholu ve výši 2.60 g/kg, ve vzorku moče (odběr ve stejnou dobu) byla stanovena hladina alkoholu ve výši 3,26 g/kg. Vzorek moči pak vykazoval negativní reakce na přítomnost amphetaminových derivátů, cannabinoidů, látek ze skupiny opiátů, benzodiazepinových derivátů, kokainu a jeho metabolitů. Prokázaná hladina alkoholu v krvi a moči obžalovaného odpovídá tomu, že obžalovaný byl v době odběru vzorků biologického materiálu v eliminační fázi. Ve vzorku krve a moči obžalovaného byla prokázána přítomnost kofeinu, nikotinu a jeho metabolitu cotininu. Svědčí to o konzumaci poživatin obsahujících kofein (např. káva) a dále o tom, že obžalovaný byl kuřákem anebo se před odběrem vzorků biologického materiálu zdržoval v zakouřeném prostředí. Je nutno připomenout, že tyto závěry se týkaly stavu obžalovaného v okamžiku jeho zajištění, nemohly mít tedy jakýkoliv vliv na závěry soudu o vině obžalovaného ve smyslu podané obžaloby.

Důkazy, které soud zhodnotil v předchozích odstavcích odůvodnění tohoto rozsudku, nebyly v žádném zásadním rozporu s doznáním obžalovaného a proto soud mohl na základě nich vyvodit spolehlivý závěr o vině obžalovaného ve smyslu podané obžaloby. Je třeba připomenout, že jeho doznání, především popis způsobu usmrcení poškozené M. N., bylo v souladu se závěry prezentovaného znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, pokud jde o mechanismus vzniku poranění poškozené. Je třeba také připomenout, že v souladu s doznáním obžalovaného bylo např. odborné vyjádření z oboru kriminalistiky, specializace mechanoskopie, pokud jde o použití individuálně zhotoveného nože opatřeného dvoubřitou čepelí bajonetu o délce 18,7 cm jako smrtící zbraně vůči poškozené. Tyto důkazy se samozřejmě týkají útoku popsáného pod bodem I) výroku rozsudku, pokud jde o útok popsáný v bodě II) výroku rozsudku, pak kromě doznání obžalovaného je třeba připomenout důkazy předložené ČSOB, a.s., které prokazují ve shodě s výpovědí obžalovaného skutečnost, že to byl právě on, kdo platební kartou poškozené se pokusil vybrat a následně vybral výše uvedené finanční částky ve dnech 6.-8.7.2011. Soud měl dále k dispozici důkaz v podobě znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a psychologie, ze kterého vyplynulo, že obžalovaný je právě osobou, která má dispozice k páčání výše popsané trestné činnosti, především pokud jde o její násilnou část, závěry zmíněného posudku byly v tomto směru naprosto jednoznačné.

Ze závěru znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie (č.l. 254) vyplynulo, že obžalovaný M. S. netrpí a ani v době, kdy měla být páčána trestná činnost, netrpěl žádnou duševní chorobou ani přechodnou poruchou. Jednalo se u něj a i nadále se jedná o smíšenou poruchu osobnosti se sekundárním abusem alkoholu, jeho intelekt není forenzně významně snížen. Jde víceméně o celoživotní založení osobnosti a v případě obžalovaného s tendencí ke schizoidnímu prožívání, k nezdrženlivým a dissociálním projevům. Není závislý na alkoholu ani jiných psychoaktivních látkách, jedná se u něj o zneužívání alkoholu jako sekundární projev zvoleného životního stylu. Ve vztahu k požívání alkoholu má rozpoznávací schopnosti zachovalé, ovládací nepodstatně snížené pro charakter jeho osobnosti, nikoliv pro závislost. Pro vliv alkoholu tempore ciminis nejsou žádné objektivní podklady a obžalovaný sám vliv alkoholu popírá. V době páčání činu byly rozpoznávací i ovládací schopnosti obžalovaného zachovalé. Motiv jednání obžalovaného nebyl projev duševní choroby či přechodné duševní poruchy, ale jednalo se o vyvrcholení konfliktů mezi spolubydlicími, v úvahu přichází i motiv zjištný a samotnému konání mohl předcházet nevýznamný prostý afekt. Z psychiatrického hlediska není pobyt obžalovaného M. S. na svobodě nebezpečný a

není doporučováno žádné medicínsko právní řešení. Je schopen chápat smysl trestního řízení i význam případně uloženého trestu.

Při svém výslechu u hlavního líčení dne 14.2.2012 (č.l.529) znalec potvrdil své závěry a doplnil, že smíšená porucha osobnosti znamená psychopatii. Tím, že je smíšená, se tam vyskytuje více abnormálních jevů z více oblastí, než jenom z jedné. Existují například psychopati pouze dissociální nebo jenom nezdrženliví či pouze schizoidní. U obžalovaného však se však rozlišují příznaky všech těchto složek. Nezdrženliví lidé si nedokáží odepřít momentální potěšení, aniž by preferovali jinou věc, dissociální znamená trvalou pohotovost během života k překračování zákonných a morálních norem. Schizoidní je zvláštní způsob prožívání, při kterém dotyčný bere spíše ohled na sebe než na okolí a není na okolí schopen reagovat zcela adekvátně. Všechny tyto složky byly u obžalovaného zjištěny. Charakteru jeho osobnosti odpovídá jeho způsob, jakým obžalovaný poškozenou zavraždil. Tomuto charakteru se nevymykal, jinak by znalec nemohl označit ovládací a rozpoznávací schopnosti obžalovaného za zachovalé. On byl schopen se takového jednání zdržet, např. se odstěhovat, vyřešit to jinak. Důvod, proč to řešil tímto způsobem, spočíval v jeho psychopatii. V ten okamžik považoval toto řešení za pro něj nejpříjemnější, o jiném v tu chvíli neuvažoval. Z charakteru trestné činnosti, z její přípravy lze usuzovat, že neměl mnoho jiných alternativ. Lidé, kteří přicházeli s obžalovaným do styku, ho brali jako normálního člověka. Skutečnost, že je schopen takové agrese a spáchání takového činu, je způsobena frustrací jeho potřeb. Obžalovaný byl frustrován, byl sociálně na dně. Byl propuštěn z práce, dlužil na nájmu a jeho nepřiměřená agrese vyplývala ze sociální frustrace. Pokud se dostane do nějaké, pro něj subjektivně vnímané složité situace, tak je schopen agrese, která má nadstandardní razanci. Od předešlého znaleckého zkoumání nebyl u obžalovaného zjištěn výrazný posun v jeho osobnosti. Nejsou známy žádné zdravotnické postupy, kterými by bylo možno na obžalovaného působit, aby se stal lepším člověkem. Z psychiatrického hlediska není jeho pobyt na svobodě nebezpečný proto, že netrpí žádnou léčitelnou duševní poruchou. Tím není míněno obecné hledisko, skutečnost, že jeho nebezpečnost pokračuje. Při vytváření povahových vlastností je důležitá genetika a výchovné vlivy. Znalec uvedl, že není schopen mapovat, jaké výchovné vlivy objektivně působily na obžalovaného, protože je zná pouze z vyprávění. Psychopatie je porucha osobnosti, která má jakýsi genetický základ, který se projeví či neprojeví pod vlivem výchovného vlivu. Skutečnost, že po usmrcení poškozené obžalovaný svého činu litoval, plakal a snažil se dát poškozené věci, které měla za života ráda, je abnormní nečekaná reakce, která není pro osobnost tohoto typu neobvyklá. Obžalovaný má svérázný způsob myšlení, kterému se nemusí vždy porozumět a v tom se odráží jeho zcela neobvyklé chování po usmrcení poškozené. Byla to kombinace litovných a sebelitovných postojů, které velice brzy odezněly. Velkou roli v tomto směru také hrála konzumace alkoholu. Pro obžalovaného nemá hodnota lidského života takový význam jako v případě průměrné lidské populace. Smíšená porucha osobnosti je medicínskými prostředky neléčitelná, získává se jednak vrozenými dispozicemi a jednak výchovným prostředím. V případě obžalovaného by se jeho rysy s postupujícím věkem měly snižovat.

Ze závěrů znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychologie (č.l.255 a 256) vyplynulo, že obžalovaný není osobností primárně útočnou. Agresivita v širším slova smyslu se však jeví jako jeden z preferovaných způsobů sebezprosazování, vyrovnávání se se zátěží (byť subjektivní), zdroje a míra frustrací u obžalovaného nemusí být vždy dobře zřejmá a chování včetně agresivního může být obtížněji předpověditelné. Dojde-li k manifestaci agrese, pak lze očekávat její nadstandardní razanci. Intelektová výkonnost obžalovaného se pohybuje na pomezí slabého průměru a mírného podprůměru. Jeho osobnost je excentrická,

podivínská s dissociálními projevy (charakterová výbava je jim otevřená). Charakteristická je u něho slabá sociální adaptace, omezené sociální porozumění, což zakládá drobné misinterpretace a nedorozumění s druhými lidmi. Důsledkem jsou hrubé netaktnosti, sociální neobratnosti, svérázné úvahy, bezskrupulózní přímota nebo otevřenost při hovoru o citlivých tématech (např. o aktuálně projednávaném činu), neproduktivní ruminace nad záměry druhých. Je svévolný, nezávislý myšlením i v jednání, dominantně si vynucující své i sociálně neadekvátními prostředky včetně protizákonných. Jeho chování je obtížně předpověditelné, afekty mohou být strach budící, prudké, reagování ne zcela sociálně srozumitelné. Je disponován k městnání tenze a afektu. V charakterové sféře znalkyně zmiňuje chudost zájmů, laxnost postojů, neustálenost hodnot se směřováním k okamžité úlevě nebo potěšení, nadstandardní konzum alkoholu jako náplň volného času. Motivace předmětného jednání nevyplývala z žádných psychopatologických příčin, motivaci lze hledat především v déletrvajících konfliktech s poškozenou, které v obžalovaném vedly k nárůstu tenze. Nelze pominout ani motiv zjištění jako platnou variantu, ať už šlo o motiv vedlejší či hlavní. Obžalovaný vylučuje užší citové nebo erotické pouto k poškozené, považoval ji v podstatě za bytnou a společníci v jedné osobě, konzumovali spolu ve volných chvílích alkohol. Chronicky jej ale v inkriminované době popuzovala s jejími požadavky, ať už se týkaly čehokoliv, vnímal ji jako konfliktní a hádavou. K proběhlým událostem se vyjadřuje vcelku konzistentně, leckdy je ale nutné opakovaně dotazování, aby se dospělo k meritu věci. Nelze pochopitelně pominout, že je v roli tehdy obviněného ze závažné trestné činnosti a ke zkreslování výpovědi je z logiky věci motivován. Bylo by srozumitelné, pokud by využil svého zákonného práva a bude se hájit způsobem, který bude subjektivně považovat za nejvýhodnější. Osobnost obžalovaného M. S. nedává záruky trvalého a stabilního přizpůsobení se na společenský úzus a resocializace je hodnocena jako neperspektivní s ohledem na osobnostní výbavu, na minimální posuny v jejím rámci ve srovnání s předchozím znaleckým vyšetřením, a fakt opakovaní stejnorodé trestné činnosti.

U hlavního líčení při svém výslechu dne 14.2.2012 (č.l. 531) znalkyně potvrdila výše citované závěry svého znaleckého posudku a doplnila, že z medicínského hlediska u podivínské osoby nejde o onemocnění, ale jde o poruchu osobnosti. Vždy bude selhávat očekávání podobnosti, tzn. že pokud budeme o věcech smýšlet podobně jako obžalovaný, budeme stoprocentně chápat jeho motivy, jeho jednání nám bude připadat logicky navazující. Tohle očekávání podobnosti je něco, čeho se u něj budeme obtížně dočkávat a proto některé jeho projevy budou připadat jako excentrické, bizarní. Obžalovaný má deficit v oblasti sociálního porozumění a vůbec pochopení toho, že druhý člověk může mít jiný úhel pohledu na věci. Obžalovaný má méně citu pro subjektivitu druhého. Pokud budeme sledovat dva lidi, tak lze vědět, že ten druhý může leccos chápat jinak. Obžalovaný k tomuto asi není nadán, nerozumí tomu, že ten druhý věci nechápe stejně, jako on. Pokud by se to mělo vztáhnout k této trestné činnosti, tak zde byly nějaké konflikty kolem nájemného. Obecné mínění je takové, že právě tohle musel být ten motiv, že neměl peníze a tak dále, ostatně je to nejlogičtější vysvětlení. Znalkyně je toho názoru, že to bylo to nejdůležitější v očích obžalovaného. Je možné, že byl iritován jinými věcmi a tohle považoval za marginálie, prostě také se o tom v té domácnosti mluvilo, ale nemusel tomu přikládat ten význam, ačkoli všem je srozumitelné, že je třeba platit nájem a energie. Nelze říci, že by nerozuměl naléhání poškozené, aby zaplatil půlku nájmu, ale měl to jako jednu z pěti věcí, které mu poškozená vyčítala. V tomhle spočívá to podivínství a také v jeho manipulaci s mrtvou a v těch rituálech. Osobnostní uspořádání obžalovaného dává určité vysvětlení pro mechanismus toho útoku. Znalkyně tuto skutečnost srovnala s typickou, ale pouze dissociální osobností. Hrůza plánovaného útoku proti druhé osobě u dissociální osobnosti spočívá v tom, že dissociální

psychopat jedná s tím druhým jako s neživým, jako s kusem nábytku. V intencích tohoto úhlu pohledu jsou jeho kroky logické. Obžalovaný se v mnoha okamžicích zachoval k poškozené také věcně, nicméně úplně přísnou formální logiku se zde nenajde. Nedává příliš smyslu rozmýšlet se o místě činu, jestli v lese, potom váhat, že by ho tam mohl někdo uvidět a následující úvaha vede k útoku v bytě, kde s ní zůstane a musí počítat s tím, že bude první, na koho padne obvinění. Přesto neuteče, neudělá nic. Nelze chápat jeho obavy, že by ho někdo mohl spatřit v lese. Tímto znalkyně poukázala na to, že to podivínství tam hraje tuto roli, že tam bude vždy selhávat očekávání podobného. Pokud jde o jiný způsob řešení ze strany obžalovaného, tak obžalovaný především řešil tu tenzi, kde se uplatnily i rysy nezdrženlivosti a které by se v tomto případě daly popsat asi tak, „že bližší košile než kabát – prostě odkládáním věcí na zítřek, prostě teď si to ještě nějak užiju, teď to ještě řešit nebudu.“ Podle názoru znalkyně není agresivita v případě obžalovaného primárně zakomponovaná v osobnosti. Jiná věc je, že např. pod vlivem alkoholu agresivní způsoby řešení jsou obžalovanému bližší ve chvíli, kdy dojde k uvolnění zábran. Za střízliva to není asi to, čím by byl hlavně popsán. Jak lze shledat ve znaleckém posudku, jsou zde potíže zejména v dynamice osobnosti. To znamená, že každodenní frustrace obžalovaný měštná. Je to komplikovanější o to, že vzhledem k podivínské osobnosti se dá těžko odhadnout, co ho frustruje, mohou to být úplně malichernosti. Když dojde k překročení frustrační tolerance obžalovaného, tak lze očekávat agresivitu nadstandardní razance. Ta se právě projevila v tomto případě. Obžalovaný zahájil svou kriminální kariéru tím samým trestným činem, tedy vraždou. To odpovídá jeho osobnosti, je to doklad toho, že to není z úzkého hlediska dissociální vývoj s takovou predelikventní a delikventní peristází života. Zde jsou skutečně rozhodující ty potíže s dynamikou té osobnosti s nepředvídatelností toho, na co obžalovaný reaguje, co ho rozčiluje a co měštná, které podněty působí to, že měštná afekt. Pokud jde o skutečnost, zda v případě stejné situace v budoucnosti by se obžalovaný zachoval jinak, znalkyně uvedla, že má velké důvody o tom pochybovat. Situace je komplikovaná ve dvou věcech. Jeho osobnost se příliš měnit nebude. Tento mechanismus nebude přístupný výchovným a resocializačním vlivům. Druhá neméně nebezpečná věc je, že se skutečně nedá odhadnout, co obžalovaného může dráždit a rozdráždit, takže se nedá ani vést k tomu, aby se vyvaroval pro něj náročného prostředí. Nelze ho vést ani k tomu vyhnoutí, protože lze těžko plnohodnotně chápat, který moment je pro něj ten dráždicí. Nelze odhadnout, v jakém prostředí by se toho mohl dopustit a v jakém ne, tohle nelze odlišit. I kdyby byl v prostředí, které by většinu populace vyhovovalo, bylo by to prostředí typické, které uznává společenské normy, tak obžalovaný může reagovat tímto způsobem, neboť se tam může vyskytovat malichernost, o které nebude okolí předpokládat, že je významná, ale pro obžalovaného významná bude. Obžalovaný není člověk do vztahu, ale kdyby teoreticky někdy založil rodinu, měl manželku a děti a žil by normálním způsobem života, tak bude selhávat v očekávání podobnosti. To, co by většina považovala za spokojený život, nebude totožné s tím, jak to chápe on. Ten původní trest, který obžalovaný vykonal, se u něho minul výchovným účinkem, neboť k výchově se potřebuje také očekávání podobnosti, že věci, které činí, kterými lze toho druhého formovat a motivovat, budou takové, jaké mu konvenují. A to jsou právě ty neodhadnotelnosti. Obžalovaný je netvárný, to je jedna věc a za druhé k té resocializaci není ani spolehlivých nástrojů. Těžko lze odhadnout jeho smýšlení, co je pro něj pozitivní motivací, jak by věci chtěl a co je naopak pro něj negativní. Obžalovaný nejspíš věděl, co ho bude čekat, když zabije někoho dalšího, pokud dojde k jeho odhalení. Ani toto ho ale od útoku neodradilo, protože nesmýšlí konvenčně. Ten naměštnaný afekt v tu chvíli měl větší motivační váhu než to, co bude následovat. Tímto se znalci při znaleckém vyšetření zabývali. Obžalovaný přemýšlí pro ten okamžik vraždy, tam došlo k úlevě a pak si řekl: „kam bych utíkal, počítal jsem s tím, že mě chytanou, tak půjdu prostě do vězení, sice je to venku

lepší, ale at““. To je způsob jeho smýšlení, takto by uvažovala populace obžalovanému podobná, jiná ne. To jsou prostě ty drobné alogismy, do kterých se lze těžko vžít z pozice konvenčně smýšlejících lidí. Lze předpokládat, pokud se v budoucnu při té stávající osobnosti dostane do takové situace, je vysoce pravděpodobné, že bude jednat stejně, to nebezpečí je vysoké. Od toho se odvíjí ta resocializace. V současné době společnost nemá žádné nástroje na to, aby tomuto jednání obžalovaného zabránila. Resocializace se mívá účinkem a lze uzavřít, že obžalovaného nelze resocializovat. Obžalovaný je i nevypočitatelný, to znamená, že ve chvíli, kdy se neočekává prudká reakce, se tato může objevit. Nelze úplně stoprocentně rozumět motivačnímu projevu rozhodnutí obžalovaného. Tohle je to, v čem spočívá jeho obecná nebezpečnost. Ta nevypočitatelnost se nevztahuje pouze ke znalcům, ale i k okolí lidí, kteří s ním přicházejí do styku v běžném životě. To se týká i věcí, které vůbec nemají spojitost s touto trestnou činností, ale mají souvislost s obecným životem. V mnohých parametrech jsou jeho starosti atypické, pro případ lze uvést, že když obžalovanému nabídli, že by mohl uklízet v té LDN, tak jeho první starost byla, jestli bude umět míchat čisticí prostředky. Většina by v prvních pěti krocích uvažovala o něčem úplně jiném. Nelze odhadnout, jak obžalovaný smýšlí, co považuje za to nejdůležitější. V tomhle je prostě velké riziko, že konvenčně uvažující člověk to neodhadne. A pokud se neodhadne, jak smýšlí, tak se neodhadne, jak bude jednat. Rovněž okolí se nemůže jeho agresivitě vyhnout, nemá k tomu moc příležitostí. Znalkyně zopakovala že obžalovaného nelze resocializovat. Pokud jde o skutečnost, že se obžalovaný ve výkonu trestu odnětí svobody choval řádně, pak vysvětlení spočívá v odlišnosti institucionálního zařízení a svobodného života. Lidem s nekonvenčním smýšlením i lidem s dissociálními rysy vyhovuje, pokud mají strukturu, řád, rozvrh pro život, předem daná pravidla a tohle právě instituce dávají. Problém začíná být v době, kdy je možnost volby, tj. na svobodě. Tam se lze vybrat a je na tom jednotlivci samotném, aby naplánoval, co bude či nebude dělat. V podmínkách výkonu trestu je tohle určováno. Obžalovaný není primárně agresivní osobností, takže se v těchto podmínkách s velkou pravděpodobností nebude ani agresivně chovat, protože ty věci jsou „nalajnované“ on si je nevolí a navíc nad ním je dozor. Pokud jde o tyto jeho nedostatečné projevy, pak nikoli nepodstatný je vklad biologický. I obžalovaný má rodiče, kteří měli nějakou povahovou výbavu, má nějaký rod. To je první důležitý aspekt, ty věci nespadly úplně z nebe. Ten druhý aspekt je, že skutečně tam bylo velmi nepříznivé dětství a je pravda, že obžalovaný měl v průběhu výchovy omezené příležitosti se dobrým lidským vztahům učit, chyběly mu modely. Obžalovaný je osobnost, která vždycky měla nízkou plasticitu citové sféry. To není věc procesu, který by nastal, ale něco, s čím s vysokou pravděpodobností přišel na svět a co bylo modifikováno později vlivy té institucionální výchovy. Tam, kde se není k čemu vztahovat, je obtížnější rozvoj vyšších citů. Skutečnost, že obžalovaný poškozenou usmrtil a projevoval svým způsobem určitou lítost nad tímto činem, plakal a povídal si s ní a zároveň hned sebral poškozené platební kartu a šel jí vybrat peníze, není podivínství, ale dissocialita. To, že ji zavraždil a hned sebral kartu, je to okamžité uspokojení. Jak řekl znalec psychiatr, tam se mísí vlastnosti z různých trsů, z různých rysů osobnosti. V určitém dílu chování převažuje jeden ten trs, v určitém dílu jiný. Ne všechny mentální pochody obžalovaného lze pochopit. Riziko, že by i takto závažný zločin mohl v budoucnu zopakovat, tu je. Lze očekávat vysoký trest, ale přesto se lze domnívat, že za specifických podmínek, které nedokáže nikdo definovat, k tomu činu může s vysokou pravděpodobností opět dojít i poté, co by odpykal vysoký trest. Pokud jde o osobnost, tak všichni žijí s nějakou osobností, se kterou jsme přišli na svět a kterou jim výchova dala, nicméně vždy lze něco dělat s tím, aby se zlepšilo sebeovládání. Jedna z věcí, o které obžalovaný nepochybně věděl, že ji by dělat neměl, byla konzumace alkoholu. Tím zvýšil pravděpodobnost toho, že se choval nepřijatelně. Obžalovaný konzumoval alkohol dobrovolně, pravidelně, věděl, jaké tím podstupuje riziko, že ho věci budou víc iritovat. To

jsou skutečnosti, které mu byly bohatě dostupně, on mohl své chování dlouhodobě modifikovat.

Lze tedy jednoznačně uzavřít, že shora uvedenými důkazy byla vina obžalovaného jednoznačně prokázána. Na rozdíl od obžaloby soud jednání obžalovaného popsané ve skutkové větě obžaloby posoudil jako dva útoky, kdy prvním útokem poškozenou usmrtil a druhým útokem jí odcizil platební kartu a následně pomocí ní se pokusil vybrat a vybral k její škodě finanční prostředky. Jedná se zřejmě toliko o kosmetickou úpravu vyjádření skutkového stavu věci, nic to nemění na závěrech soudu, že obžalovaný, jak bylo prokázáno všemi provedenými důkazy, se dopustil trestné činnosti způsobem popsaným ve skutkové větě výroku tohoto rozsudku. Důkazy, které soud měl k dispozici, potvrzovaly doznání obžalovaného, které bylo obsaženo v jeho výpovědích z přípravného řízení. Část důkazů, jak bylo prezentováno výše, pak byla v naprosté shodě právě s tímto doznáním. Skutečnost, že obžalovaný je právě osobou, která má sklony k páčání této trestné činnosti (myšleno tím především násilného charakteru) byla prokázána prezentovanými závěry znaleckého zkoumání z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a psychologie a taktéž připojeným spisem Krajského soudu v Ostravě, sp.zn. 35 T 1/95.

Pokud soud dospěl k závěru, že jednání popsané v obžalobě, resp. skutkové větě výroku tohoto rozsudku, se dopustil obžalovaný, který je trestně odpovědný, pak soud také musel určit, zda se jedná v tomto případě o jednání trestné. V souvislosti s právní kvalifikací jednání obžalovaného je třeba předeslat, že ve smyslu § 12 odst.2 tr.zákoníku lze trestní odpovědnost pachatele a trestněprávní důsledky s ní spojené uplatňovat jen v případech společensky škodlivých, ve kterých nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu. Podle § 13 odst.1 tr.zákoníku pak trestný čin je protiprávní čin, který trestní zákon označuje za trestný a který vykazuje znaky uvedené v takovém zákoně. Podle těchto ustanovení trestního zákoníku dospěl soud k závěru, že obžalovaný svým jednáním naplnil všechny zákonné znaky skutkové podstaty žalovaných trestných činů. V konkrétním případě v bodě I výroku rozsudku zvláště závažného zločinu podle § 14 odst.3 tr.zákoníku, neboť podle tohoto ustanovení jsou zvláště závažnými zločiny ty úmyslné trestné činy, na nichž trestní zákon stanoví trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby nejméně 10 let. V bodě II výroku rozsudku pak obžalovaný spáchal tam uvedené přečiny, neboť ve smyslu § 14 odst.2 tr.zákoníku přečiny jsou všechny nedbalostní trestné činy a ty úmyslné trestné činy, na nichž trestní zákon stanoví trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby do 5 let. Jednání obžalovaného popsaného v bodě I skutkové větě výroku tohoto rozsudku je nutno právně kvalifikovat jako zvláště závažný zločin vraždy podle § 140 odst.2, odst.3 písm.h,i) tr.zákoníku, neboť obžalovaný jiného úmyslně usmrtil po předchozím uvážení a čin spáchal opětovně a zvláště surovým způsobem. Objektívni stránka trestného činu vraždy je charakterizována usmrcením člověka, kterým se rozumí jakékoliv zbavení života živého člověka. Přitom je nerozhodné, jakých prostředků bylo při něm použito, zda šlo o jednání jednorázové nebo o jednání postupné a dlouhodobé. Usmrcení člověka lze spáchat jak konáním, tak i opomenutím takového konání, k němuž byl pachatel podle okolností a svých poměrů povinen. Z hlediska stránky objektívni, která je tvořena jednáním obžalovaného, následkem tohoto jednání a příčinnou souvislostí mezi oběma těmito složkami, nebylo pochyb o tom, že smrt poškozené způsobil svým jednáním popsaným výše právě obžalovaný. Trestný čin vraždy je ve smyslu § 13 odst.2 tr.zákoníku, z hlediska stránky subjektivni trestným, činem úmyslným. Úmysl pachatele, byť eventuální (nepřímý), musí směřovat k usmrcení člověka. Pokud by pachatel jednal v úmyslu ohrozit nebo poškodit jiný zájem chráněný trestním zákoníkem, než zájem ochrany života a jednání mělo za následek smrt člověka, ke kterému by

nebyl dán úmysl pachatele (pachatel nechtěl smrt způsobit a nevěděl, že takový následek může způsobit, anebo to sice věděl, ale nebyl s tím srozuměn), není trestně odpovědný za vraždu. Vztah pachatele k následku musí být soudem řádně zjištěn a prokázán výsledky dokazování, ze kterých musí logicky vyplynout. Při zjišťování subjektivní stránky trestného činu není možno dojít k závěru o alternativním vztahu pachatele k zamýšlenému následku. Zločin vraždy vyžaduje u pachatele úmysl jiného usmrtit. Při zkoumání, zda pachatel jednal v úmyslu přímém či nepřímém, je třeba vycházet z okolností, za nichž k útoku došlo, jakým motivem byl veden, co útoku předcházelo, jak byl útok proveden, jakého nástroje bylo použito, zda pachatel záměrně útočil proti takové části těla, kde jsou orgány důležité pro život, které jsou snadno zasažitelné apod. Tyto závěry vyplývají z použité judikatury. V tomto směru je třeba připomenout další použitou judikaturu, ze které vyplývá, že v případě zločinu vraždy nebo jeho pokusu je třeba se vypořádat s otázkou pohnutky jednání pachatele, jelikož okolnosti, které útoku předcházely a motiv, kterým byl pachatel veden, jsou důležitým kritériem pro posouzení otázky zavinění, zejména měl-li pachatel jednat ve formě úmyslu nepřímého. Pokud tedy soud mohl shrnout tyto okolnosti, pak dospěl k závěru, že obžalovaný jednal v úmyslu přímém, který směřoval k usmrcení poškozené. Obžalovaný chtěl způsobem uvedeným v trestním zákoně porušit nebo ohrozit zájem chráněný takovým zákonem (§ 15 odst.1 písm.a) tr.zákoníku). Úvahy o přímém úmyslu jsou podpořeny především způsobem provedení činu, který obžalovaný naplánoval, opatřil si k tomu účelu zbraň a zvolil místo spáchání, zdůraznit je třeba samotný útok proti tělu poškozené, který byl veden velkou silou nebezpečným nástrojem a to do těch částí těla, kde jsou uloženy důležité orgány, o čemž obžalovaný podle své výpovědi velice dobře věděl (uváděl, že ji bodal do oblasti srdce). Útok byl nenadálý, překvapivý, poškozená neměla jakoukoli šanci k obraně. Do úvahy je také nutno vzít motivaci obžalovaného související s jeho osobnostní strukturou a se subjektivním chápáním své životní situace, tyto okolnosti opět prospívají pro závěr soudu o přímém úmyslu. Obžalovaný se chtěl způsobem pro něj v tu chvíli subjektivně nejpříjatelnějším zbavit překážky, která jej frustrovala, toto bylo motivem jeho jednání, v inkriminovanou dobu jinou alternativu řešení nepřipouštěl. Obžalovaný jednal plánovitě, cílevědomě a z jeho pohledu racionálně, proto o úmyslu přímém nemůže být žádných pochybností. Ustanovení § 140 odst.2 tr.zákoníku je samostatná skutková podstata trestného činu vraždy, která však z hlediska své povahy je skutkovou podstatou kvalifikovanou (nikoli základní). Vzhledem k tomu, že míra úmyslného způsobení následku nemusí být u všech vražd stejná, trestní zákoník v odstavci 2 sankcionuje přísněji toho, kdo jiného úmyslně usmrtí s rozmyslem nebo po předchozím uvážení. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že v případech usmrcení s rozmyslem nebo po předchozím uvážení (tzv. premeditace v širším smyslu) se nejedná o zvláštní druhy úmyslu, ale jen o pojmy vymezující zvláštní kvalifikační okolnost v případech úmyslného usmrcení, přičemž jde o kombinaci dvou odlišných, byť kauzálně spojených složek, úvahy pachatele a z ní vzešlého úmyslu. Pojem tzv. premeditace vychází z poznatků psychologie, že volní jednání probíhá ve dvou rozdílných etapách – rozhodovací a realizační. Pojem premeditace se primárně vztahuje k rozhodovací fázi volního jednání, v níž probíhá volba mezi dvěma nebo více pohnutkami (motivy) jako podněty působícími na psychiku člověka a ovlivňující směr a intenzitu jeho chování. Lze jej charakterizovat jako uvážený myšlenkový proces pachatele, a to na rozdíl od afektu, jako emocionálního prudkého hnutí mysli na základě určitého podnětu, jinak řečeno porušení duševní rovnováhy, které může být normálně probíhající anebo patologické jako duševní porucha, pro nějž je zpravidla charakteristické krátkodobé trvání a přechodný charakter. Pro afekt je charakteristické zúžení vědomí a snížení racionální kontroly. Premeditace je naproti tomu vědomá psychická aktivita pachatele, při které se snaží vypořádat s různými možnostmi a variantami, které vědomě porovnává a hodnotí z hlediska svého budoucího jednání, kdy podstatou a smyslem je volba

mezi různými variantami a možnostmi spáchání trestného činu vraždy. V obou případech úmyslného usmrcení s rozmyslem nebo po předchozím uvážení však musí pachatel jednak alespoň v úmyslu nepřímém, byť rozmyšlení nebo předchozí uvážení bude zpravidla předcházet přímému úmyslu, kdy pachatel smrtelný následek chce. Z toho vyplývá, že na premeditaci je třeba hledět jako na okolnost, jež přistupuje k úmyslu a kvalifikuje tento druh zavinění jako závažnější, neboť pachatel vraždy má nad svým jednáním vyšší míru racionální kontroly, kdy na svém záměru zavraždit setrval, a to i přes momenty jej od tohoto záměru odrazující. Čin takového pachatele je závažnější, neboť jeho rozhodnutí o úmyslném usmrcení jiného vzniklo na základě zralejší rozumové úvahy. V podané obžalobě byla užitá v souvislosti s právní kvalifikací premeditace ve formě předchozího uvážení, soud po provedeném dokazování dospěl ke shodnému závěru. Při rozmyslu pachatel patřičně zváží své jednání a na základě takového svého subjektivního přístupu jiného úmyslně usmrtí. Může jít o velmi krátkou úvahu, při níž pachatel jedná uváženě, ale nikoli po předchozím uvážení. Jednal-li pachatel s rozmyslem, zvážil zásadní okolnosti svého zamýšleného jednání jak z hledisek svědčící pro úmyslné usmrcení jiného, tak i proti němu, zvolil vhodné prostředky jeho provedení a zvážil i rozhodné důsledky svého činu, avšak na rozdíl od předchozího uvážení zde chybí vyšší forma rozvahy zejména ve formě plánování a konkrétnějšího promyšlení činu včetně možných způsobů jeho provedení, tedy tzv. plánování činu, které je charakteristické pro předchozí uvážení. Rozmysl tak představuje méně intenzivní stupeň racionální kontroly pachatele nad svým jednáním směřujícím k úmyslnému usmrcení jiného, než předchozí uvážení. Zahrnuje podstatné prvky úmyslného usmrcení jiného, ale nevyžaduje detailní či podrobné uvážení činu, ani prvky jeho naplánování. U předchozího uvážení jde o situaci, kdy pachatel si předem, tj. před spácháním činu, zváží rozhodující okolnosti provedení činu, včetně zvolení místa a doby spáchání, použití zbraně či jiného prostředku vhodného pro usmrcení jiného s cílem, aby došlo k jeho úspěšnému provedení a co největšímu možnému vyloučení úspěšné obrany oběti a podobně, tedy čin si naplánuje. Není třeba aby takový plán byl promyšlen do nejmenších podrobností, ale postačí rámcové vymezení rozhodných skutečností provedení činu, představy pachatele, které pak může být při jeho vlastním provedení doplňováno či měněno vzhledem ke konkrétním okolnostem případu a vývoje situace. Předchozí uvážení se vztahuje nejen k samotnému rozhodnutí, při kterém pachatel předem zvažuje všechny okolnosti svědčící pro úmyslné usmrcení, tak i proti němu, ale zahrnuje i volbu vhodných prostředků pro uskutečnění způsobu provedení usmrcení jiného, přičemž z hlediska časového je zde určitý odstup od vlastního způsobu spáchání trestného činu vraždy, neboť jde v podstatě o naplánování takového činu. Na druhé straně se nevyžaduje zvláštní rafinovanost či detailní promyšlení celé situace, rozplánování jednotlivých fází útoku, ani zvážení všech v úvahu přicházejících okolností. Postačí „primitivní“ naplánování, závislé na rozumové úrovni pachatele, který si předem zvážil podstatné okolnosti pro provedení činu. Není rozhodné, zda vlastní naplánování provedlo v takovém rozsahu, který zajišťuje úspěšné usmrcení jiného, popř. zda jednání pachatele dospělo do stádia pokusu, neboť trestná je i příprava předem uvážené vazby, která zde zpravidla bývá i dobře rozlišitelná. Porovná-li se způsob, jakým se obžalovaný dopustil trestné činnosti, který je popsán v bodě I skutkové věty výroku rozsudku, z výše citovanými úvahami, pak nemohl soud dospět k jinému závěru, než k takovému, že obžalovaný jednal po předchozím uvážení. Obžalovaný pojal úmysl poškozenou zbavit života v době daleko předcházející samotnému činu. Na ten se začal připravovat, rozmyšlel, jak a kde poškozenou usmrtí a nakonec se rozhodl, že tak učiní právě pomocí shora uvedeného nože, který si připravil a že čin spáchá doma, aby ho přitom nikdo neviděl. Vyčkával na vhodnou příležitost a v inkriminovaný den pak na poškozenou, schován a vyčkávajíc za závěsem s bodnou zbraní v ruce, zákeřně zaútočil a silou velké intenzity jí způsobil mnohočetná bodná zranění neslučitelná se životem, kterým poškozená na místě

během krátké doby podlehla. Je možné uzavřít, že jakékoliv afektivní či podobné jednání u obžalovaného vyloučili znalci z oboru zdravotnictví odvětví psychologie a psychiatrie. Ve vztahu k právní kvalifikaci uvedené v § 140 odst. 3 písm.h,i) tr.zákoníku, tedy ke znakům „opětovně“ a „zvlášť surovým způsobem“ lze uvést následující. Pod pojmem opětovně se rozumějí případy, kdy pachatel trestný čin vraždy uvedený v odst.1 nebo 2 opakuje, tedy především souběh trestných činů podle § 140, přičemž není třeba, aby za takový čin byl již pravomocně odsouzen. Patří sem však samozřejmě i případy, kdy pachatel byl již za takový čin pravomocně odsouzen nebo i potrestán. V tomto případě je kvalifikační znak opětovnosti podle § 140 odst.3 písm.h) tr.zákoníku dál předchozím odsouzením obžalovaného za tutéž trestnou činnost rozsudkem Krajského soudu v Ostravě, č.j. 35 T 1 95/274 ze dne 13.10.1995 ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze, čj. 11 To 69/95-296 ze dne 26.1.1996 pro trestný čin vraždy podle § 219 odst.1 tr.zákona k trestu odnětí svobody v trvání 11 let, který obžalovaný v plném rozsahu vykonal dne 18.5.2007(z výkonu tohoto trestu byl sice podmíněně propuštěn dne 2.12.2003, vzhledem k tomu, že se ve zkušební době podmíněného propuštění neosvědčil a spáchal trestnou činnost, byl mu nařízen výkon zbytku trestu odnětí svobody 621 dní). Zvlášť surovým způsobem se rozumí vražedný útok s extrémně vysokou mírou brutality, která se v podstatě vymyká z rámce běžného u většiny trestných činů tohoto druhu. Není však nezbytné, aby tento útok zároveň vyvolával zvýšenou trýzeň poškozeného. Jako zvlášť surový bude možno označit útok vyznačující se extrémně vysokou intenzitou, výraznou brutalitou, který může být provázen užitím většího počtu nástrojů nebo mechanismů. Přitom bude vždy třeba přihlížet k tomu, že spáchání trestného činu vraždy v sobě nutně obsahuje určité prvky surovosti. Musí tedy jít o takovou míru surovosti, která se výrazně vymyká z rámce běžného u většiny trestných činů tohoto druhu. Typicky to bude takový způsob útoku, který je například spojen s nákladnější devastací těla oběti. Vražda poškozené Milici Novákové byla bezpochyby spáchána tímto způsobem. Obžalovaný poškozené zasadil několik desítek bodných ran do krku, hrudníku, břicha, zad a horních končetin, tímto způsobem tělo devastoval. Útok byl razantní, směřoval do celého těla, poškozená neměla šanci se ubránit, byť se o to zpočátku snažila holýma rukama. V průběhu bodných kanálů došlo k poranění řady důležitých orgánů, zejména srdce, plic, ledvin, tenkého střeva, tepen a velkých žil. Jednalo se o likvidační, chladnokrevný a zákeřný útok vedený s extrémně vysokou mírou brutality – o tom svědčí např. probodení celého krku s bodným kanálem pronikajícím až k páteřnímu kanálu. Jeho provedení se v podstatě vymyká z rámce běžného u většiny trestných činů tohoto druhu. O trýznivém způsobu pak soud neuvažoval, vzhledem k závěrům znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, ze kterého vyplynulo, že poškozená přežívala několik minut. Je třeba ještě zdůraznit, že z hlediska zavinění postačí ve smyslu § 17 písm.b) tr.zákoníku ve vztahu k oběma uváděným znakům skutkové podstaty zločinu vraždy dle § 140 odst.3 písm.h,i) tr.zákoníku nedbalost. I v tomto směru však soud nemohl učinit jiný závěr, než závěr o formě přímého úmyslu i k těmto okolnostem podmiňující použití vyšší trestní sazby, neboť obžalovaný samozřejmě věděl, že byl již pro trestný čin vraždy odsouzen, pokud jde o způsob provedení, pak bylo prokázáno, že obžalovaný chtěl takovýmto způsobem poškozenou usmrtit a s jednoznačným záměrem útočil proti těm částem jejího těla, kde byly uloženy důležité orgány, nelze přehlédnout jeho tvrzení, že v době, kdy si myslel, že poškozená ještě žije, jí zasadil další ránu do krku. Svým jednáním popsaným v bodě II skutkové věty výroku rozsudku obžalovaný naplnil všechny zákonné znaky skutkové podstaty přečinu neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku podle § 234 odst.1 tr.zákoníku, neboť bylo prokázáno, že po smrti poškozené při manipulaci s jejím tělem této odcizil výše popsanou platební kartu znějící na její jméno. Bylo tedy prokázáno, že bez souhlasu oprávněného držitele sobě opatřil a přechovával nepřenositelnou platební kartu jiného identifikovatelnou podle jména a čísla. Dále se

dopustil tímto popsaným jednáním přečinu krádeže podle § 205 odst.1 písm.a) tr.zákoníku, neboť bylo prokázáno, že po odcizení této karty se s její pomocí pokusil dne 6.7.2011 z bankomatu vybrat částku 1.500,- Kč, což se mu nepodařilo chybným zadáním PIN kódu, ve dnech 7.-8.7.2011 pak již tímto způsobem vybral finanční částku 7.000,- Kč. Na rozdíl od obžaloby soud kvalifikoval tento útok jako pokračující vzhledem ke třem dílčím útokům a to jako pokračující trestný čin dílem dokonáný a dílem nedokonáný ve stádiu pokusu dle § 21 odst.1 tr.zákoníku, neboť v prvním případě se obžalovanému nepodařilo finanční částku vybrat. Bylo tedy prokázáno, že se obžalovaný zmocnil cizí věci a způsobil tak na cizím majetku škodu nikoli nepatrnou (ve smyslu § 138 odst.1 tr.zákoníku je touto škodou škoda dosahující částky nejméně 5.000,- Kč) a dopustil se jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, že si přisvojil cizí věc tím, že se jí zmocní a způsobil tak na cizím majetku škodu nikoli nepatrnou, jehož se dopustil v úmyslu trestný čin spáchat, avšak k jeho dokonání nedošlo. Ve smyslu § 116 tr.zákoníku se pokračováním v trestném činu rozumí takové jednání, jehož jednotlivé dílčí útoky vedené jednotným záměrem naplňují, byť i souhrnu, skutkovou podstatu stejného trestného činu, jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedením a blízkou souvislostí časovou a souvislostí předmětu útoku. V kontextu s tímto ustanovením trestního zákoníku pak bylo třeba skutečně přečin krádeže posoudit jako pokračující.

Při rozhodování o sankcích, kterými soud obžalovaného postihl, vzal v úvahu všechny zásady stanovené v § 36-38 tr.zákoníku. Dospěl přitom k závěru, že obžalovaného je třeba postihnout trestem, když při stanovení jeho druhu a výměry vycházel soud ze všech kritérií uvedených v § 39 odst.1 tr.zákoníku. Vzhledem k tomu, že trestný čin vraždy dle § 140 odst.3 tr.zákoníku umožňuje uložení výjimečného trestu odnětí svobody, pak soud musel přihlídnout i k okolnostem umožňujícím uložení tohoto trestu ve smyslu § 54 tr.zákoníku. Soud přihlédl k povaze a závažnosti spáchaných trestných činů, osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům obžalovaného, k jeho dosavadnímu způsobu života a k možnosti jeho nápravy. Pokud měl přihlídnout též k chování obžalovaného po činu, pak je třeba zdůraznit, že obžalovaný poté, co poškozenou usmrtil, tuto ještě okradl, když jí odcizil platební kartu a z jejího účtu odčerpal nemalou částku peněz jen proto, aby mohl uspokojovat svoje další potřeby, v bytě s mrtvou poškozenou nadále setrval, což svědčí o jeho značné otrlosti a neúctě k lidskému životu. Při určení povahy a závažnosti trestného činu vycházel soud z okolností uvedených v § 39 odst.2 tr.zákoníku a samozřejmě tyto okolnosti zkoumal i z hlediska možnosti uložení výjimečného trestu ve smyslu § 54 odst.2,3 tr.zákoníku. Obžalovaný svým jednáním porušil chráněný zájem, kterým je život, když ochranu tohoto zájmu klade trestní zákoník na první místo. Soud uzavřel, že obžalovaný se dopustil mimořádně závažného zvlášť závažného zločinu vzhledem k zvlášť zavrženíhodnému způsobu provedení. Soud si je vědom, že pokud okolnost, pro kterou by měla být závažnost spáchaného zvlášť závažného zločinu takto hodnocena, je zákonným znakem trestného činu, nelze k této okolnosti opětovně přihlížet z hlediska ustanovení § 54 odst.2,3 tr.zákoníku. Je třeba připomenout, že znakem spáchaného zvlášť závažného zločinu vraždy v tomto případě byla nejen opětovnost, ale i zvlášť surový způsob. Je však třeba zdůraznit, že zvlášť zavrženíhodný způsob provedení činu ve smyslu § 54 odst.3 písm.a) tr.zákoníku předpokládá vyšší míru surovosti, zákeřnosti, zvláštnosti nebo brutality či zvrhlosti při provedení trestného činu vraždy, než jaká obvykle bývá spojena s tímto trestným činem. Je možno zde přihlížet také k okolnosti, že oběť byla vystavena zvláštním fyzickým nebo duševním útrapám. Vzhledem k tomu, že způsob provedení činu je součástí objektivní stránky trestného činu, nelze se při hodnocení způsobu provedení činu omezit jen na povahu vlastního útoku, event. použitých prostředků a intenzitu útoku, nýbrž je nutno uvážit i celkový charakter jednání

pachatele a okolnosti, za nichž k útoku došlo, resp. jimiž byl útok prováděn, pokud charakterizují způsob spáchání činu. V konkrétním případě k naplnění této podmínky pro uložení výjimečného trestu doživotí podle § 54 odst.3 písm.a) tr.zákoníku došlo. Obžalovaný totiž naplnil svým jednáním hned tři samostatné kvalifikované skutkové podstaty, tj. že čin spáchal po předchozím uvážení, spáchal ho surovým způsobem a opětovně. Jeho obětí se stala nic netušící žena, která mu k napadení nezavdala žádnou příčinu, naopak obžalovanému v podstatě pomohla, aby nemusel bydlet na ubytovně, když mu nabídla možnost bydlení. Obžalovaný měl u ní k dispozici svůj pokoj, poškozená mu poskytla střechu nad hlavou a požadovala po něm jediné – aby dostal své povinnosti a přispíval jí na byt, jak se dohodli. Obžalovaný toto nerespektoval a proto se rozhodl obžalovanou usmrtit, aby se takovéto „překážky“ zbavil. Je třeba zdůraznit zákeřnost a chladnokrevnost jednání obžalovaného od samého počátku, kdy vraždu naplánoval, až do samého konce, kdy v bytě uklízel a manipuloval s tělem a věcmi poškozené. Po krátké projevené lítosti poškozenou ještě okradl a jí odcizené peníze používal pro svou potřebu. Nad svým jednáním po celé řízení neprojevil jakoukoliv lítost a je třeba připomenout, že v jeho případě se jednalo již o druhou oběť, když podruhé usmrtil člověka, který mu nějakým způsobem „překážel“. Nad způsobem spáchání tohoto neomluvitelného činu je třeba se pozastavit i z hlediska právě zmiňovaných důvodů, kdy se obžalovaný tohoto jednání dopustil z naprosto malicherné pohnutky. On se prostě rozhodl, že situaci bude řešit touto agresí, která vyústila v devastující způsob usmrcení poškozené, namísto toho, aby se z bytu odstěhoval či dlužnou částku poškozené zaplatil. Nad jeho úvahami či plány, kde poškozenou usmrtí, zůstává rozum stát. K osobě obžalovaného soud zjistil, že je svobodný a bezdětný. Je vyučen v oboru zámečnický, před svým vzetím do vazby pracoval u firmy Alfredus servis, s.r.o., Sokolovská 1278/156 Praha 8 na pracovišti Nemocnice Mariánské Lázně a od 1.6.2010 jako stálý zaměstnanec, předtím jako brigádník. Z hodnocení této firmy vyplynulo, že do práce chodil pravidelně, až od dubna 2011 začal být nespolehlivý, někdy do práce nepřišel, chtěl podat výpověď. V práci nejevil známky opilosti a práci vykonával podle příkazů. Z posledního bydliště bylo sděleno, že nebyl projednáván pro přestupek. Z výkonu předchozího trestu odnětí svobody k němu není žádných negativních připomínek, stejné hodnocení má obžalovaný v souvislosti s výkonem současné vazby. Jeho osoba byla dále hodnocena výše citovanými znaleckými posudky z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a psychologie. V souvislosti s možností nápravy vzal soud do úvahy, že obžalovaný byl v minulosti odsouzen jednak rozsudkem Krajského soudu v Ostravě pro trestný čin vraždy podle § 219 odst.1 tr.zákona, jak bylo blíže citováno shora a jednak rozsudkem Okresního soudu ve Vsetíně pro majetkovou trestnou činnost, jak bylo taktéž citováno shora. Kromě tohoto odsouzení byl obžalovaný ještě uznán vinným trestním příkazem Okresního soudu v Tachově č.j. 9 T 3/2008-40, který nabyl právní moci dne 31.10.2008 ze spáchání trestného činu porušování domovní svobody dle § 238 odst.1,2 tr.zákona v jednočinném souběhu s trestným činem krádeže dle § 247 odst.1 písm.b) tr.zákona ve stádiu pokusu dle § 8 odst.1 tr.zákona a byl mu uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání 10 měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání 2 let, v jejímž rámci se obžalovaný osvědčil, takže k tomuto odsouzení nelze přihlížet. Při stanovení druhu trestu a jeho výměry soud také přihlédl ve smyslu § 39 odst.3 tr.zákoníku k polehčujícím a přitěžujícím okolnostem. Pokud jde o polehčující okolnosti, soud shledal ve smyslu § 41 písm.l) tr.zákoníku za polehčující okolnost skutečnost, že napomáhal při objasňování své trestné činnosti, avšak toto doznání nelze v daném případě přeceňovat, neboť obžalovaný si byl velmi dobře vědom, že právě a jediné on je podezřelým, neboť policie v době jeho zajištění již disponovala zjištěními, které mohl těžko zvrátit. Pokud jde o okolnosti přitěžující ve smyslu § 42 tr.zákoníku, pak vzhledem k tomu, že se trestné činnosti dopustil po předchozím uvážení zvláště surovým způsobem a opětovně, pak mu přitěžující okolnosti

tohoto charakteru nemohly být přičítány, neboť k okolnosti, která je zákonným znakem trestného činu, nelze přihlídnout jako k okolnosti přitěžující. Pokud jde o další přitěžující okolnosti, pak obžalovanému přitěžovalo ve smyslu § 42 písm.n) tr.zákoníku, že spáchal více trestných činů a ve smyslu § 42 písm.p) tr.zákoníku, že byl již pro trestný čin odsouzen a toto ve vztahu k odsouzení rozsudkem Okresního soudu ve Vsetíně. Pokud soud vycházel ze všech kritérií uvedených v § 39 odst.1 tr.zákoníku, rozhodných pro stanovení druhu a výměry trestu, pokud zhodnotil povahu a závažnost trestného činu ve smyslu § 39 odst.2 tr.zákoníku a přihlédl k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem podle § 39 odst.3 tr.zákoníku, pak jeho úvahy vyústily v jediný možný závěr a to, že obžalovaný splňuje zákonné podmínky pro uložení výjimečného trestu odnětí svobody na doživotí. Podle § 54 odst.1 tr.zákoníku se výjimečným trestem rozumí jednak trest odnětí svobody nad dvacet až do třiceti let, jednak trest odnětí svobody na doživotí. Výjimečný trest může být uložen jen za zvláště závažný zločin, u něhož to trestní zákon dovoluje. Toto ustanovení tedy vyměřuje dvě základní společné podmínky, které musí být kumulativně splněny pro uložení výjimečného trestu v obou jeho podobách. Výjimečný trest lze uložit jen za zvláště závažný zločin a jestliže to u takového zločinu výslovně dovoluje trestní zákoník ve zvláštní části. Obžalovaný se kromě jiného dopustil zvláště závažného zločinu vraždy, když definice tohoto je uvedena v ustanovení § 14 odst.3 tr.zákoníku a soud ji citoval již výše, trestní zákoník pak za trestný čin vraždy podle § 140 odst.3 tr.zákoníku dovoluje uložit právě výjimečný trest. Podle § 54 odst.3 tr.zákoníku trest odnětí svobody na doživotí může soud uložit pouze pachateli, který spáchal zvláště závažné zločiny zde vyjmenované včetně zvláště závažného zločinu vraždy podle § 140 odst.3 tr.zákoníku a to za podmínek, že takový zvláště závažný zločin je mimořádně závažný vzhledem k zvláště zavrženíhodnému způsobu provedení činu nebo k zvláště zavrženíhodné pohnutce nebo zvláště k těžkému a těžko napravitelnému následku a uložení takového trestu vyžaduje účinná ochrana společnosti nebo není naděje, že by pachatele bylo možno napravit trestem odnětí svobody nad 20 až do 30 let. Takový trest lze tedy uložit za a) pouze za úzký okruh těch nejzávažnějších zvláště závažných zločinů, za b) pokud závažnost takového zvláště závažného zločinu je mimořádně vysoká, za c) jestliže uložení trestu odnětí svobody na doživotí buď vyžaduje ochrana společnosti nebo není naděje, že by pachatele bylo možno napravit trestem odnětí svobody nad 20 do 30 let. Podmínky uvedené pod písmeny a-c) jsou stanoveny kumulativně, proto musí být splněny zároveň, přičemž pokud jde o podmínky pod písmenem c), tato formuluje alternativně dva předpoklady, z nichž pro uložení výjimečného trestu odnětí svobody na doživotí postačí splnění alespoň jednoho (vedle dalších dvou podmínek). Podle názoru soudu obžalovaný splnil všechny podmínky citované shora. Obžalovaný se dopustil zvláště závažného zločinu vraždy, jehož mimořádně vysoká závažnost je dána zvláště zavrženíhodným způsobem provedení činu, který soud popsál shora. I další podmínky pro uložení výjimečného trestu odnětí svobody na doživotí jsou splněny. Obžalovaný je ve vztahu k trestnému činu vraždy speciálním recidivistou a předchozí dlouhodobý trest odnětí svobody uložený za týž trestný čin neměl jakýkoliv výchovný účinek, což obžalovaný potvrdil tím, že opětovně vraždil. Nelze tedy očekávat, že jej od páčání další závažné trestné činnosti cokoli odradí. V jeho případě nelze počítat s jakoukoliv kladnou změnou, jeho osobnost neskýtá záruku toho, že za podobné situace tuto závažnou trestnou činnost nezopakuje. Je třeba zdůraznit především požadavek generální prevence, kdy je třeba společnost ochránit před takovými jedinci, kteří nerespektují společenská pravidla a opakovaně projevují neúctu k lidskému životu jeho likvidací. Soud si je vědom toho, že tím se dostává do popředí ochranná či zábranná funkce trestu odnětí svobody na doživotí. Tato skutečnost souvisí také s poslední podmínkou pro uložení takového trestu, tedy že není naděje, že by obžalovaného bylo možno napravit trestem odnětí svobody nad 20 až 30 let, tedy mírnějším výjimečným trestem odnětí svobody. Na

podporu těchto závěrů vystupují také závěry znaleckých posudků z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a psychologie. Znalci u obžalovaného shledali trvalou smíšenou poruchu osobnosti s tendencemi ke schizoidnímu prožívání a nezdrženlivým a dissociálním projevům, popsali také další jeho negativní vlastnosti, především jeho nevypočitatelnost a podivínství. Jedná se o člověka nenapravitelného, nevypočitatelného, který je pro své okolí nebezpečný především tím, že si své potřeby vynucuje neadekvátními prostředky včetně protizákonných. Jeho chování je obtížné předpovídat, jeho afekty mohou být strach budící, prudké a reagování neadekvátní. Jeho resocializace byla hodnocena jako nemožná, v současných podmínkách nedostupná. Byl vysloven závěr, že s vysokou pravděpodobností by obžalovaný mohl i po výkonu dlouhodobého trestu odnětí svobody další násilnou trestnou činnost zopakovat. Lze uzavřít, že soud měl rozumnou jistotu – prognózu vycházející ze současných znalostí, že obžalovaného není možné napravit výjimečným trestem odnětí svobody časově omezeným nad 20 až do 30 let. Tuto úvahu soud založil na všestranném a pečlivém zhodnocení osobnosti obžalovaného, jeho předchozího života, příčin a podmínek jeho trestné činnosti, pohnutek dřívější a nyní posuzované trestné činnosti. K tomu mu samozřejmě byly nápomocny již několikrát zmiňované závěry psychiatrického a psychologického posudku. Vzhledem k tomu, že hodnota lidského života pro obžalovaného nemá žádný význam a on to již dvakrát prokázal, je třeba takového člověka od společnosti izolovat. Proto soud uložil obžalovanému Miroslavu Szetteyovi výjimečný trest odnětí svobody na doživotí. Tento trest byl ukládán jako úhrnný podle pravidel stanovených v § 43 odst.1 tr.zákoníku, neboť obžalovaný se dopustil celkem tří trestných činů a trest mu byl ukládán podle nejpřísnější trestní sazby § 140 odst.3 tr.zákoníku. Jedná se o nejvýraznější a nejcitelnější trest, který trestní zákoník dovoluje uložit. Podle názoru soudu výše tohoto trestu však odpovídá uvedeným kritériím, když je třeba si uvědomit, za jakou trestnou činnost je tato trestní sankce ukládána. Podle názoru soudu pak její přiměřenost není v rozporu s povahou a závažností spáchané trestné činnosti a není v rozporu s poměry pachatele, jak to ukládá ustanovení § 38 odst.1 tr.zákoníku. Obžalovaný si musí uvědomit, pokud na to vůbec přistoupí, že jednal opakovaně v rozporu se všemi společenskými normami, že pro uspokojení svých potřeb již podruhé brutálním způsobem zmařil lidský život. Tento nejvýraznější trest musí obžalovanému připomínat, jaké se dopustil trestné činnosti, když tato nemůže být žádnou civilizovanou společností akceptována. Pro výkon trestu soud obžalovaného zařadil podle § 56 odst.3 písm.d) tr.zákoníku do věznice se zvýšenou ostrahou, jinou možnost mu zákon ani neskýtá. Vzhledem k tomu, že výjimečný trest odnětí svobody na doživotí umožňuje, aby z něho byl odsouzený podmíněně propuštěn po nejméně 20 letech výkonu tohoto trestu, ztížil soud obžalovanému tuto možnost postupem dle § 54 odst.4 tr.zákoníku, podle kterého rozhodl, že doba výkonu trestu obžalovaného ve věznici se zvýšenou ostrahou se pro účely podmíněného propuštění do doby výkonu trestu nezapočítává. Soud takto postupoval s ohledem na charakteristiku osoby obžalovaného i znak opětnosti u trestného činu vraždy, neboť to jsou důvody, pro které je třeba i tímto způsobem pojistit izolaci obžalovaného od společnosti a tím mu znemožnit jeho další recidivu.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do 8 dnů od doručení jeho opisu ke Krajskému soudu v Plzni. O tomto odvolání bude rozhodovat Vrchní soud ČR v Praze. Státní zástupce může odvoláním napadnout rozsudek pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to i v neprospěch obžalovaného, poškozený může podat odvolání toliko v případě, že uplatnil nárok na náhradu škody, a to pro nesprávnost výroku o náhradě škody, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabrání věci. Obžalovaný má právo podat odvolání pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká.

Všechny shora uvedené oprávněné osoby mohou napadat rozsudek také proto, že výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházející rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh. Státní zástupce může ve prospěch obžalovaného podat odvolání i proti jeho vůli, stejně tak proti vůli obžalovaného, jenž je zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo jeho způsobilost k právním úkonům je omezena, může za něho v jeho prospěch podat odvolání též jeho zákonný zástupce a jeho obhájce.

Ve prospěch mladistvého obžalovaného může i proti jeho vůli podat odvolání i orgán pověřený péčí o mládež, kterému lhůta k podání opravného prostředku běží samostatně.

Odvolání musí být ve lhůtě shora uvedené nebo v další lhůtě 5 dnů k tomu stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Poškozený, kterému byl přiznán nárok na náhradu škody, může žádat, aby byl vyrozuměn o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění odsouzeného z trestu odnětí svobody. Žádost se podává u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni 16.02.2012

JUDr. Jan Špeta, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Zdeňka Holá

Tento rozsudek nabyl právní moci dne 7.3.2012. Připojení doložky provedla Zdeňka Holá dne 13.3.2012.